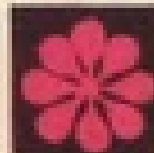


HÀ ĐỨC NGHỊ BÓNG TÀU MA



tủ sách
TUỔI HOA

BÓNG TÀU MA

---* ❖ *---

Tác giả: **Hà Đức Nghi**

Nhà xuất bản **Tuổi Hoa**

Loại: **Hoa Đỏ**

Nguồn text: **Fb Đèn Biển**

Đóng gói: **@nguyenthao-cuibap**



TRƯỚC KHI VÀO TRUYỆN

Reng... Reng... Reng... Tiếng chuông cửa reo vang.

Ông Đốc gọi con:

- Côn ơi, ra xem ai, con!

Côn từ trên lầu chạy xuống. Tiếng khách vọng vào:

- Ba có nhà không em?

Côn lễ phép đáp:

- Thưa thầy, có ạ! Mời thầy vào chơi.

Côn dẫn khách vào phòng, ông Đốc đứng dậy bắt tay mời khách ngồi.

Côn giới thiệu:

- Thưa ba, đây là thầy Mạnh, giáo sư vạn vật ở trường con đó ba.

- Hân hạnh được biết thầy – rồi ông quay sang Côn – Con vào rót nước mời thầy, con.

Thầy Mạnh vào đề ngay:

- Thưa ông bà, hôm nay tôi đến đây là để xin phép ông bà cho em Côn đi cắm trại ít bữa ở Đại Lãnh.

- Ủa, thì ra thầy... Có, tôi có nghe thằng Phan nói lại như vậy. Nhưng...

Vừa lúc ấy, Côn bưng nước ra:

- Mời thầy xơi nước.

Côn là con gái duy nhất của ông bà Đốc hiện ngụ tại một biệt thự xinh xắn tọa lạc trên đại lộ Duy Tân, trông thẳng ra bãi biển Nha thành thơ mộng.

Tuy là con gái, nhưng Côn có bản tính nhanh nhẹn gan góc không kém con trai mấy.

Nghe giáo sư Lê Mạnh đề cập đến vụ đi nghỉ hè, bọn trẻ ló đầu ra chờ kết

quả.

Thầy Mạnh nheo mắt ra hiệu:

- Phan, Minh, An xuống rồi đấy hả? Ra đây các em.

Bốn đứa trẻ ngồi quanh ông Đốc và giáo sư Mạnh.

Phan, Minh, An là con của bà Liên, chị ruột của ông Đốc. Khi niên học sắp tàn, năm nào cũng vậy, Phan, Minh, An đều náo nức được đến biệt thự Thùy Dương, căn nhà của ông bà Đốc. Bà Liên sinh sống ở trên thành nhưng hàng ngày, ba đứa con vẫn đạp xe đạp xuống tỉnh học.

Năm nay, bọn trẻ dự tính đi Đại Lãnh cắm trại nhưng xin mãi, ông bà Đốc vẫn nằng nặc không chấp thuận.

May mắn thay, giáo sư Mạnh cũng cùng chí hướng nên ông cố nài:

- Vâng, tôi biết ông bà không muốn để các cháu đi cắm trại xa quá, tại Đại Lãnh lận. Các em có nói lại với tôi. Tôi nghĩ đi một ngày đàng, học một sàng khôn, có tôi cùng đi kỳ này, các em không dám nghịch ngợm đâu.

Ông Đốc cười nói:

- Thầy nói thế chứ... Tội nó nghịch dữ lắm, thầy không chịu nổi đâu – Ông nhìn Côn – Nhất là con Côn, con gái gì mà... bảo coi má làm bếp, chả chịu nghe gì cả.

Bọn trẻ lo lắng chưa biết kết quả đi đến đâu.

Thầy Mạnh tiếp:

- Các em còn nhỏ cả mà, ông bà cứ để cho các em nô đùa. Các em học giỏi cả, tháng nào cũng xếp hạng cao, thế mà ông bà còn chê trách.

Ông Đốc hớp một ngụm nước, hít một hơi thuốc, rồi thông thả nói:

- Chúng tôi cũng muốn cho các cháu cùng đi với thầy. Nhưng...

Côn van nài:

- Ba, nhưng, nhưng hoài. Con đi mấy bữa, đâu có sao mà ba lo.

Phan cũng vò theo:

- Cậu ừ đi cho rồi cậu!

Ông Đốc nhìn bọn trẻ, ông cười:

- Các cô các cậu nài dữ quá. Thôi được, tôi cho phép đấy.

Bọn trẻ vui mừng ôm nhau cười ra nước mắt, con chó Tô Tô của Côn cũng nhảy cẫng lên sủa nho nhỏ.

- Chúng em cảm ơn thầy hết sức. Nhờ thầy chứ không...

- Thôi, thế nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi nhé. Xin phép ông bà tôi về. Chủ nhật sau, tôi đón các em đi. Phan, Minh, An, Côn chuẩn bị nghe chưa, chủ nhật sau, thầy chở các em đi Đại Lãnh.

Minh vỗ tay:

- Vâng, chúng em sẽ lo đầu đuôi trước.

Thầy Mạnh leo lên xe rồ máy. Chiếc xe "cà tàng" giũn giựt mấy cái mới chịu lăn bánh.



CHƯƠNG

1

LÊN ĐƯỜNG

Phan ngược nhìn đồng hồ tỏ vẻ sốt ruột:

- Gần chín giờ rồi mà thầy Mạnh vẫn chưa tới. Anh chỉ sợ... thầy quên hôm nay là ngày khởi hành đấy chứ. Mười giờ mà thầy Mạnh vẫn chưa tới là tàn rồi.

An cũng bồn chồn không kém:

- Trông đến ngày đã lâu, ngồi chờ đến giờ đi càng lâu hơn nữa. Kỳ thiệt!

Minh khua tay đề nghị:

- Thôi, bây giờ chúng ta nên kiểm lại đồ đạc một lần nữa đi nào.

Vừa nói, Minh vừa vuốt phẳng tờ giấy cầm trong tay:

- Để xem, hai tấm tăng, ba cái chiếu ni-lông, mười cây cọc...

Côn cướp lời:

- Anh Phan, anh nhớ hôm thầy Mạnh đến xin phép ba má không. May ghê đó, em tưởng ba không chịu chứ.

An Phản đối:

- Nhưng đâu phải chúng ta đi một mình. Còn thầy Lê Mạnh nữa, thầy sẽ ở bên chúng ta để canh chừng.

Minh reo lên:

- Ờ hớ, còn thầy Mạnh! Nhưng chả sao đâu, chắc chắn thầy sẽ không làm chúng ta mất hứng. Thầy Mạnh sẽ bận rộn với bầy côn trùng.

- Thôi kệ, đến đâu hay đến đó, dầu sao cũng nhờ thầy, nếu không, đổ các

anh xin được phép của ba má.

Ông Lê Mạnh là giáo sư vạn vật của trường tỉnh. Đó là một người đứng tuổi, nghiêm trang nhưng hơi... đãng trí. Lúc nào ông cũng chỉ nghĩ tới bầy côn trùng, nào ong, nào kiến, nào bọ rầy, bọ hung... thôi thì đủ cả không thiếu một loài nào. Tuy thế, bọn trẻ rất yêu thích và kính mến thầy.

Phan chợt nghĩ ra một ý kiến ngộ nghĩnh:

- Chưa biết chừng, tội mình phải để ý xem chừng thầy Mạnh nữa đó.

An thắc mắc:

- Sao vậy, anh Phan?

- Thầy Mạnh đãng trí lắm. Thầy sẽ ngồi lên bọc trứng gà, hoặc có khi... ngồi lên chậu nước vừa mức để rửa mặt. Biết đâu đó, những người học quá nhiều chuyên môn...

Côn ngắt lời Phan:

- Càng tốt chứ sao, anh Phan. Thầy Mạnh sẽ quên sự có mặt của chúng ta và như vậy chúng ta được hoàn toàn tự do, tha hồ bay nhảy.

- Gâu gâu! Gâu!

Con Tô Tô vẩy đuôi chạy quanh.

- Đó, thấy chưa, con Tô Tô cũng thích tự do. Không một kẻ nào dám bén mảng đến gần chúng ta ; gặp người lạ, con Tô Tô dữ lắm.

Minh vỗ nhẹ tay:

- Thôi, đừng nói chuyện băng quơ nữa. Đủ đồ dùng rồi phải không? Ai giữ bản đồ, chúng ta nên xem lại địa điểm.

Phan dứt tay vào túi, lấy tấm bản đồ. Bốn đứa trẻ xúm quanh bàn, chăm chú nhìn theo ngón tay Phan đưa lần trên mặt giấy.

- Đại Lãnh nằm chỗ này. Dân cư tại đây không đông lắm. Gần đây, có một quán nhỏ bán đủ thứ. Theo lời thầy Mạnh, quán tuy nhỏ nhưng rất ích lợi đối với những người cắm trại.

Bọn trẻ chợt sức nhớ thực tại : chúng đang chờ giáo sư Lê Mạnh. Bỗng:

- Tít, tít!

Bọn trẻ đồng thanh reo mừng, vẻ mặt hớn hởi:

- Thầy Mạnh đến rồi!

Bốn đứa trẻ cùng nhào ra một lượt. Một chiếc xe hơi bóng nhoáng đậu bên kia đường.

Phan ngạc nhiên:

- Xe thầy Mạnh cũ lắm mà! – Phan nhìn kỹ người đàn ông cầm tay lái – Không phải thầy Mạnh, khách hàng xóm. Vậy mà...

Bọn trẻ xiu mặt, trông thật tệ. Đến khổ cho bọn trẻ, trông ngóng cả tuần, nhờ ông giáo sư đăng trí không đến được thì...

- Tít, tít! Tít!

Phan cẩn thận, sợ mừng hụt:

- Khoan, để anh ra xem đã!

Phan chậm chạp bước ra ngoài, đúng rồi, thầy Mạnh kia rồi, không nhầm được nữa. Thầy vẫy tay gọi:

- Xong cả chưa?

May quá, thầy Mạnh đã đến kịp lúc, tuy trễ hơn giờ hẹn nửa tiếng, giữa lúc nổi thất vọng ê chề đang xâm chiếm lòng bọn trẻ.

- Sửa soạn đầy đủ rồi chứ, lệ lên, khuôn đồ chất lên rờ moọc.

Bọn trẻ hồi hả khuôn đồ đạc ra xe...

Chiếc xe hơi cũ kỹ của giáo sư Mạnh "khục khặc" mấy tiếng trước khi chịu lăn bánh.

Ông bà Đốc, cha mẹ Côn và là cậu mợ của Phan, Minh, An nói vọng theo:

- Cẩn thận nghe chưa?

Giáo sư Lê Mạnh quay lại:

- Không sao đâu, ông bà chớ lo, có tôi, chúng không dám làm gì đâu.

Chào ông bà.

Côn thở phào nhẹ nhõm:

- Ngồi trên xe, em mới thấy yên tâm.

Chiếc xe hơi lăn bon bon trên đường, hướng thẳng đường Lê Lợi, ra quốc lộ số 1...

Thầy Mạnh lái xe không khá lắm, thầy bấm còi luôn tay, thỉnh thoảng

Phan phải ngoái đầu nhìn ra sau xe xem đồ đạc còn đủ không. Mỗi khi băng qua đoạn đường nào có ổ gà, những bọc đồ tung lên như muốn bay xuống mặt lộ.

Phan vỗ nhẹ tay lên vai thầy Mạnh:

- Thầy chạy chậm chậm chứ. Em e khi đến Đại Lãnh, cái rờ moọc sau xe sẽ trống rỗng.

Giáo sư Mạnh hăm bớt lại:

- Ủ ời! Thầy quên mất cái rờ moọc. Em nhớ nhắc thầy.

Hắn tâm trí giáo sư Mạnh hiện giờ đã bay lên mây. Khoảng thời gian dễ chịu nhất đối với ông có lẽ là kỳ nghỉ hè, trong niên khóa, ông để hết tâm trí, thì giờ giảng dạy học trò. Nghỉ hè mới là lúc thoải mái, ông sẽ dành phần lớn thì giờ nơi thiên đàng của nhà côn trùng học, tức là một địa điểm vắng vẻ, nhất là có nhiều bọ rầy, bọ hung, châu chấu, bướm, các loài sâu...

Đến trưa, mọi người dừng xe để ăn qua loa. Nhằm tranh thủ thời gian, giáo sư Mạnh đã đem sẵn bánh mì và đồ hộp.

Chiếc xe lại tiếp tục phóng nhanh. An thiếp đi, đầu dựa vào người giáo sư Mạnh. Phan cảm thấy hai mí mắt như trĩu xuống nhưng nó không dám rời mắt khỏi đồng hồ tốc độ.

- Khoảng bốn giờ chiều, chúng ta đến nơi, cứ tà tà.

Giọng oang oang của giáo sư Mạnh đánh thức bọn trẻ, ngoại trừ An vẫn chìm vào giấc mộng.

Chiếc xe chạy bon bon trên con đường nhựa mỗi lúc một tách xa đường xe lửa...

*

- Chúng ta dừng xe ở đây. Biển ở phía tay mặt, phía trước góc núi kia, hơi đậm ra biển là đèo Cả.

Phan hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm gì trước tiên? Khuân đồ?

Thầy Mạnh đáp:

- Ăn đã! Giờ ăn, tối khỏi ăn! Thầy có mang một bếp dầu, nhóm lửa củi

mất công lắm. Hơn nữa, xoong nồi ít đen hơn.

Độ nửa tiếng sau, bọn trẻ đã no nê khoan khoái.

Phan dốc nốt ly nước:

- Bây giờ dựng lều đi. Minh, theo anh khênh đồ xuống. Thầy Mạnh, chúng em không định dựng lều gần đây, sợ ồn thầy làm việc không được. Thầy định dựng chỗ nào?

- Được, thầy dựng lều dưới gốc dương này. Các em dựng phía kia, kín gió hơn. Tự do mà vẫn trông thấy nhau.

- Vâng!

Tuy mệt nhưng bọn trẻ vẫn cảm thấy vui vẻ trong khi dựng trại.

Khi màn đêm buông xuống, ba chiếc lều đã được dựng xong, mỗi lều một chiếu ni-lông.

Giáo sư Mạnh đưa tay che miệng ngáp:

- Thầy đi ngủ đây, mắt nhú rồi. Các em cũng nên ngủ sớm, đừng thức khuya quá làm gì.

Không cần ông Mạnh nhắc, bọn trẻ đua nhau ngáp. Minh và Phan nằm một lều, lều kia dành cho Côn, An và con Tô Tô.

Bầu trời trong sáng, sao lốm đốm trên nền trời cao thẳm. Nhưng bọn trẻ không có thì giờ ngắm sao, vừa ngả mình trên chiếu, chúng đã ngáy khò khò.

An dướn mắt, nghĩ vẫn vơ:

- Đêm cắm trại đầu tiên, mình không muốn ngủ, mình sẽ cố thức, ngắm sao...

Nhưng mặc những dự tính thơ mộng, chỉ một giây sau giấc ngủ đã lặng lẽ điềm nhiên lắng tới.



CHƯƠNG 2

BÓNG TÀU MA

Sáng hôm sau, Phan thức dậy sớm nhất. Một vài tiếng chim hót vọng vào lều.

Phan ngáp, nhắm mắt ngủ tiếp ; tia nắng đầu tiên của buổi ban mai hắt vào lều. Giấc ngủ đã qua, bụng Phan bắt đầu cồn cào. Phan nhìn đồng hồ đeo tay : 6 rưỡi. Phan vươn vai ngồi dậy, hít thở không khí trong lành thơm mát của buổi sáng tinh sương. Nhưng... mắt Phan lại...

Con Tô Tô phóng vào lều. Hai đứa con gái đứng ngoài ngó vào, chúng nhìn nhau, cười rộ lên. À! Thì ra bọn con gái đã thức từ lâu.

An gọi:

- Dậy đi anh Phan! Còn tiếc gì nữa, bảy giờ rưỡi rồi đó.

Mình đưa tay dụi mắt:

- Đi tắm không? – Phan hỏi em – dậy đi nào! Xách theo mấy cái xô luôn.

Hai đứa trẻ tắm thỏa thích. Những đợt sóng lăn tăn tràn vào bờ. Sóng ở đây không lớn lắm, ít nguy hiểm.

- Mình thử vô quán xin nước luôn!

- Tắm rồi mà!

- Còn chén đĩa? Không rửa hả?

- Em đánh thức thầy Mạnh nghen?

- Thôi để thầy ngủ yên. Chúng ta để phần mì cho thầy cũng được.

Bọn trẻ quây quần trên bãi cỏ, chúng vừa ăn vừa tán gẫu.

- Ai phụ trách nấu nướng đây? Hỏi trước chứ không, nhịn đói khổ lắm!

An mau mắn:

- Em phụ trách nấu ăn, nhưng Côn sẽ giúp em một tay rửa chén, phải không Côn?

Côn cau mày, tỏ vẻ không thích lắm. Cô bé rất ghét việc nội trợ đàn bà, như rửa chén, trải giường...

Phan hỏi:

- An, em cũng nấu cho thầy Mạnh luôn thể chứ? Để anh đi gọi thầy dậy, dám thầy ngủ đến chiều lắm.

Phan chạy về phía lều của ông Mạnh, lễ phép gọi:

- Thầy ơi, dậy ăn sáng, thầy!

Không một tiếng trả lời. Phan vạch cửa lều hé mắt nhìn vào : Chiếc lều trống trơn.

Minh gọi anh:

- Gì vậy, anh Phan?

- Không biết thầy Mạnh đi đâu rồi?

Minh đứng dậy hỏi anh:

- Anh xem còn cái hộp côn trùng không? Cái hộp sắt tây đó? Quần áo nữa?

Phan bước vào căn lều:

- Đúng rồi, chắc thầy Mạnh đi "săn" rồi! Không có cái hộp sắt tây. Anh đoán rằng thầy quên chúng ta rồi.

Minh gật gù:

- Chắc vậy. Thôi kệ, lúc nào đói thầy sẽ về ăn.

Phan đề nghị:

- Chúng ta không nên bỏ phí thì giờ. Trước hết chúng ta thử tìm đến quán xem ở đó bán những thứ gì. Rồi còn đi xem phong cảnh nữa chứ!

An đồng ý:

- Phải đó, các anh đi đi, cả Côn nữa. Em ở nhà rửa chén.

Không đợi nhắc đến hai lần, Côn kéo con tô Tô đi ngay với Phan và Minh.

An rửa chén bát đã dùng hôm qua rồi nhìn xem bọn trẻ đã về chưa. Ông Mạnh vẫn biệt tăm.

- Bây giờ, mình đi dạo một mình. Mình thử leo lên mấy ngọn đồi nhỏ kia xem sao.

An tìm thấy một con suối nhỏ, trên sườn đồi cỏ mọc xanh mướt. An cúi xuống bên con suối, vớt nước rửa mặt : nước mát lạnh, chảy xuôi dòng ra biển.

Chẳng mấy chốc, An lên đến tận đỉnh. Ngọn đồi khá cao. An nằm dài trên mặt cỏ, sưởi ấm hơi nắng ban mai. Tiếng nước róc rách chảy nghe thật êm tai. Thật thơ mộng biết bao!

Chợt An chú ý đến một tiếng động lạ. Tiếng động phát ra từ trong lòng đất. Tiếng động ì ì vang rền, rung rung mặt đất.

Tim An đập mau hơn:

- Cái gì vậy? Động đất chăng?

Hai chân An như gấn chặt xuống đất. Tiếng rền mỗi lúc một to.

Thình lình... Một đám khói trắng bốc từ dưới đất lên, phun mạnh lên trời.

An sững sờ lo âu. Định hồn lại, An phóng nhanh xuống đồi. Hai chân bé nhỏ thoăn thoắt chạy, quãng đường xuống chân đồi như xa hơn mọi bữa.

- Núi lửa! Núi lửa! Cứu tôi với!

An vẫn cầm đầu phóng chạy. Chợt An dừng phắt lại, có tiếng gọi phía sau:

- Gì vậy?

An ngoảnh lại:

- Trời ơi, thầy Mạnh! Cứu em với, núi... lửa.

An vừa nói vừa thở hổn hển, toàn thân vẫn còn chứa đựng nỗi sợ hãi. Giáo sư Mạnh đỡ cô bé ngồi xuống, nhỏ nhẹ hỏi:

- Cái gì vậy? Nói thầy nghe, em sợ chuyện gì?

- Thầy Mạnh, đằng kia có núi lửa. Nó rung chuyển và thình lình, phun khói ngợp trời. Chạy... chạy mau thầy, nó sắp phun dung nham đó, thầy!

- Đâu, đâu? Làm gì có nào!

- Thật mà, thầy!

- Bậy nà, để thầy nói cho nghe. Bình tĩnh, làm gì mà hoảng hốt lên vậy. Dưới ngọn đồi kia là một đường hầm xe lửa, tiếng động em nghe thấy là tiếng xe lửa chạy, còn khói... khói phun ra theo những lỗ thông hơi trên nóc hầm. Nhờ những lỗ thông, xe lửa vào hầm mới thoáng, các hành khách sẽ không bị ngộp nếu hầm dài.

Mặt An đỏ ửng lên:

- Trời đất ơi, vậy mà em cứ tưởng...

- Em có biết không? Hầm đèo Cả dài nhất đó!

- Dạ! Em đâu biết có xe lửa chạy bên dưới, thành thử em tưởng đó là ngọn núi lửa. Thầy nè, thầy đừng nói lại với mấy anh Phan, Minh ghen thầy, mấy anh ấy cười em chết.

Giáo sư Mạnh mỉm cười:

- Được rồi, thầy không nói lại đâu. Thầy sẽ về lều đây. Các em ăn sáng chưa? Thầy đói quá ; sáng nay thầy dậy sớm đuổi theo một con bướm đậu ở cửa lều.

- Chúng em ăn rồi. Thầy theo em, em vào lấy bánh mì cho thầy! Thầy ăn trứng tráng không?

Giáo sư Mạnh mỉm cười khô khan:

- Chà, An hồi lộ thầy há! Không nói gì về núi lửa, bí mật phải không?

Hai người trở về lều giữa lúc Phan, Minh, Côn và con Tô Tô đang ra công tìm kiếm An. Chúng không biết rằng cô đầu bếp khéo léo kia vừa ngồi trên một núi lửa!

*

- Ủa! An đi đâu đó? Tìm thầy Mạnh hả? Làm mấy anh đi kiếm ứ hơi! Kiếm thấy thầy ở đâu vậy, An?

Phan hỏi dồn em. An đưa mắt nhìn thầy Mạnh:

- À... em đi vòng vòng chơi, rồi... gặp thầy Mạnh, mời thầy vào lều chúng em ăn điểm tâm.

Trong khi ông Mạnh ăn điểm tâm, Phan, Minh, Côn thay nhau kể chuyện đi thăm quán.

Phan nói:

- Mặt tiền thì nhỏ nhưng quán sâu và rộng lắm. Căn nhà đẹp, xinh xắn, sạch sẽ, bán không thiếu thứ gì.

An chen vào:

- Chủ quán chắc giàu lắm đã!

- Họ còn là chủ vải thừa ruộng bên kia đường rầy xe lửa. Cậu con trai chủ quán đã dẫn các anh đi xem máy cày, tối tân lắm. Toàn là máy Nhật mới nhập cảng.

Thầy Mạnh nhồm nhoàm nói:

- Ở một chỗ vắng vẻ thế này mà họ cũng kiếm ra bộn tiền thế cơ à?

Minh reo lên:

- Máy chiếc xe cam nhông nữa – Minh chặc lưỡi – Tuyệt! Trông như xe nhà binh vậy. Cậu con trai bảo rằng cha hắn dùng xe chở hàng hóa ra tỉnh bán.

Thầy Mạnh ngạc nhiên hỏi:

- Hàng hóa gì?

Minh lắc đầu đáp:

- Cậu con trai nói vậy, em chả biết hàng gì nữa!

Giáo sư Lê Mạnh ăn uống ngon lành, xong đứng dậy rút khăn lau miệng:

- Thầy về lều. Các em có đi chơi đâu nữa không?

- Chúng em tính đi chơi đến chiều. Thầy cho phép chứ?

- Được, nhưng coi chừng lạc.

Phan cười đáp:

- Không sao đâu thầy, em có la bàn. Còn thầy, thầy ở luôn trong lều?

- Thầy đi hết rồi: Suối, đường cái, núi lửa...

An bật cười. Bọn trẻ sững sờ nhìn nhau không hiểu ông giáo sư muốn nói gì. Núi lửa? Chắc thầy Mạnh lại nổi bệnh đãng trí rồi! Bọn trẻ chào giáo sư rồi dắt nhau lên đường.

An hỏi:

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

Bọn trẻ im lặng bước bên nhau rất lâu. Chúng leo lên ngọn đồi, nơi làm An suýt chết ngất. Đứng trên đỉnh đồi, chúng đưa mắt nhìn bao quát...

Minh đưa tay chỉ những đường rầy bên dưới:

- Những đường sắt kia trông rĩ quá! Hầm này chắc xây cũng xưa lắm rồi.
- Xuống xem không? Còn sớm chán!

Chúng thả bộ xuống bên kia chân đồi, men theo đường xe lửa về phía nhà ga nhỏ. Trạm ga này có vẻ như bị bỏ phế không còn được sử dụng. Một vài toa xe còn nằm trên đường sắt.

Bỗng từ trong căn phòng nhỏ, một người đàn ông nặng nề bước ra. Lão ta mang một chiếc chân gỗ, mặt đỏ gay như vừa say rượu.

Lão ta cất giọng oang oang, ra vẻ giận dữ:

- Ban đêm phải nghe tiếng tàu ma. Ban ngày cũng không được nghỉ yên nữa hay sao?

Bọn trẻ trở mắt nhìn nhau, tưởng lão ta điên. Lão già tiến gần hơn ; tiếng chân gỗ nện xuống sàn xi măng như vang dội. Lão quơ tay và nheo mắt như muốn nhìn rõ.

Lão gằn giọng:

- Kiếng mắt toi đâu rồi?!

Lão nheo mắt nhìn bọn trẻ:

- Bọn bay mất lười hết rồi hả? Phải bọn bay đứng kia không hay là tao nhìn lắm?

Phan bình tĩnh đáp:

- Chúng cháu đứng đây, bằng da bằng thịt mà. Chúng cháu ghé qua đây xem mấy toa xe. Ông là ai, ông tên gì?

- Tao vừa nói rồi mà, phải không? Hay lộn nữa? Tao là già Tám chân gỗ, gác dan. Ở đây không có triển lãm gì hết. Bọn bay có tin rằng tao canh chừng đoàn tàu ma không? Nhiều chuyện lạ lắm, tụi bay ơi! Tao sờn da gà rồi, tao không còn muốn làm việc này nữa.

Bọn trẻ sững sờ nhìn nhau.

Phan hỏi:

- Đoàn tàu ma nào?

Lão Tám tiến lại gần. Lão nhìn quanh quất như sợ ai nghe thấy, rồi lão ta nói nhỏ:

- Đoàn tàu ma tao vừa nói đó. Đoàn tàu ma chỉ xuất hiện ban đêm, không có thợ máy lái đầu máy đâu. Một đêm kia, bọn nó đến gặp lão Tám. Ha ha! Tao trốn kỹ dưới gầm giường, tắt đèn, bọn nó đâu tìm thấy được. Ha ha!

An sợ đến lạnh người, nó nắm chặt tay Phan:

- Anh Phan, đi thôi! Em sợ quá! Lão ta khủng rồi!

Bất chợt lão già đổi giọng, lão nhặt đá ném bọn trẻ:

- Cút, cút! Cút mau! Tao canh gác ở đây. Bọn nó bảo tao cái gì? Phải rồi, đuổi hết tên nào lẩn mò đến đây. Cút ngay, có nghe không? Tao bảo bọn bay cút ngay!

An rút lui thật lẹ. Con Tô Tô sửa ỏm tời, nó chồm tới như muốn phóng vào lão già ; Côn cố gắng giữ chặt dây lôi con Tô Tô lùi dần.

- Chúng cháu đi ngay đây. Chúng cháu không biết nơi đây bị cấm. Thôi, ông ở lại coi giữ đoàn tàu ma, chúng cháu không trở lại nữa.

Bọn trẻ dắt nhau ra khỏi nhà ga.

An lo lắng hỏi:

- Ông ta làm nhảm gì, em không hiểu. Tàu ma, xe lửa ma? Có thật ông ta thấy nó ban đêm?

Phan khua tay:

- Ông ta già cả nên đâm ra lẩn thẩn. Chắc ông ta loạn trí rồi. An, em đừng sợ, làm gì có tàu ma, tàu miếc gì, thời này, làm sao có ma được?

- Em sợ ma lắm. Còn anh, anh Phan?

- Anh thích thấy ma lắm. Phải nhìn được một lần cho biết chứ! – Phan quay sang Minh – Minh, dám mạo hiểm không? Tối nay, chúng ta sẽ được mục kích những gì xảy ra tại đường hầm này.

Bọn trẻ leo lên đồi trở về lều ; bỏ lại nhà ga và đường hầm, theo ý chúng, ngập đầy bí ẩn. Vừa đi, chúng vừa bàn tán về ông già Tám chân gỗ và những thái độ kỳ quái của lão ta.

Phan ghi nhận:

- Hình như nhà ga đó bỏ hoang lâu rồi!

- Cậu con trai ở quán có thể cho ta biết nhiều điều về nơi ấy, mai chúng ta sẽ hỏi. Anh chắc là không có tàu ma, nhưng anh cầu cho có thật.

- Anh Minh, em sợ muốn chết mà anh còn cầu cho có thật nữa.

Phía xa, một ông già đánh xe bò tiến lại gần. Bọn trẻ bàn nhau đón lại hỏi qua về chiếc xe lửa ma.

Nghe xong, ông già lắc đầu đáp:

- Đừng lên đó nữa, không ai biết chiếc xe lửa ấy từ đâu đến và đi đâu.

Phan gạn hỏi thêm:

- Ông đã thấy tận mắt?

- Không, tôi chỉ nghe nói thế thôi. Lão già Tám nghĩ đó là tàu ma vì không có người trong đó mà đầu máy vẫn lăn đều trên đường sắt. Nguy hiểm lắm, các cháu đừng mò lên đó nữa.

*

- A! Các em về đây rồi! Thầy cứ lo các em bị lạc, chắc cũng nhờ con chó này chứ gì!

Nghe nhắc đến tên mình, con Tô Tô vẫy đuôi nhảy chồm lên, sủa nho nhỏ, rồi nó phóng đến bên xô nước.

An ngăn lại:

- Dơ quá! Tô Tô, ra kia, đây là nước sạch rửa chén. Cái tô ngoài kia mới là của mày.

Con Tô Tô thui thủi bỏ đi. An quay nhìn giáo sư Mạnh:

- Thầy cần dùng chi không?

- Thôi khỏi, thầy vừa ăn sơ rồi. À, thầy có mang theo chai si rô cam, uống với nước suối hần tuyệt lắm.

Hai đứa con trai nhanh nhẹn đi múc nước. An sắp năm cái ly bày trên mặt cỏ.

Thầy Mạnh hỏi:

- Các em đi chơi vui không?

- Vui lắm, thầy. Nhưng chúng em gặp một lão già kỳ quặc ghê đi. Ông ta có một cái chân gỗ và ông ta nói đến... chiếc tàu ma.

Thầy Mạnh bật cười:

- Có giống ngọn núi lửa không?

An đỏ hồng đôi má:

- Thầy ngạo em hoài. Ông ta kể rằng mỗi khi chiếc tàu ma xuất hiện, ông ta tắt đèn rồi chui xuống gầm giường núp.

- Ông ta có làm em sợ không?

An thú thật:

- Có chứ, thầy. Ông ta ném đá nữa đó thầy. Ngày mai chúng em dự tính vào quán hỏi thăm những người trong ấy. Dọc đường về, chúng em gặp một ông già đánh xe, ông ta cũng nghe nói nhưng chưa được chứng kiến tận mắt.

- Hồi hộp quá nhỉ! Em muốn xem con bọ rầy thầy mới bắt được không? Loại này hiếm, mà đẹp lắm!

Giáo sư mở chiếc hộp sắt tây nhỏ ra và chỉ cho An xem con bọ rầy với những sợi râu màu xanh và một đốm đỏ trên lưng.

- Cái này thích thú hơn tàu ma chứ? Thầy sợ em mất ngủ vì chuyện tàu ma, nhưng cứ nghĩ đến côn trùng như thế này, chắc chắn em sẽ ngủ ngon.

- Con này đẹp ghê, nhưng em không thích loại bọ rầy này mấy. Mùi khó ngửi lắm. Thầy Mạnh, suốt ngày rong ruổi với mấy con này, thầy không chán sao?

Giáo sư Mạnh đáp nhanh:

- Sao lại chán? Thầy thích nữa là đằng khác. A! Các cậu mang nước suối về kia rồi.

Bọn trẻ ngồi vòng tròn trên mặt cỏ ; bóng ô đang ngả dần về tây.

Phan nói:

- Nếu sáng mai trời tốt, chúng ta sẽ vào quán trước tiên. Muốn ăn giản tiện, đỡ phải nấu nướng nhiều, chúng ta nên mua bánh mì và trứng. Bánh mì kẹp trứng cũng sang quá rồi.

Bọn trẻ vừa uống nước si rô, vừa bàn những công việc cho ngày mai.

Con Tô Tô ngẩng đầu và ngáp một hơi thật dài.

- Tô Tô, ngậm miệng lại không? Mà làm cho người ta muốn ngáp theo thôi hà!

Thật vậy, thầy Mạnh cũng vừa ngáp xong, thầy đứng dậy vươn vai:

- Thầy đi ngủ, mệt quá! Sáng mai thầy đem thêm cho các em mấy hộp cá mòi

- Cám ơn thầy. Chúng em ăn dữ lắm, thầy đừng mang thêm nữa cũng được. Mấy đứa em ăn hao lắm.

Bọn trẻ ngồi nán lại một lát.

Hai đứa con gái chui vào lều. Mặt đất rung động, chiếc tàu ma xuất hiện. Không một tiếng còi.

Hai đứa con trai vẫn còn thức. Chúng cũng cảm thấy mặt đất vang dội tiếng bánh xe lửa rít trên đường sắt. Đầu óc chúng lại quay cuồng với chiếc xe lửa ma.

Phan thì thầm:

- Xe lửa ma, kỳ lạ thật. Anh nghi có điều chi bí ẩn trong chuyện này.

- Chưa chắc đâu. Dầu sao, sáng mai chúng ta cũng nên vào quán dò la tin tức. Cậu con trai sống ở đây đã lâu, chắc cậu ta biết sự thật.

- Sự thật à, thì ông già Tám nửa khùng nửa điên, dân chúng vùng này có óc mê tín dị đoan, ai nói gì cũng tin ngay.

Một bóng đen lướt nhẹ vào lều, tiếng gầm gừ nhỏ nhỏ.

- Tô Tô, vào đây làm gì? Về lều đi, mau!

Con Tô Tô nằm mẹp bên cạnh Phan.

- Côn ơi, gọi con chó về nè.

Không có tiếng đáp lại. Con Tô Tô hiểu ý, buồn bã phóng về lều Côn. Nó ghéch mõm lên tay Côn và thiếp ngủ.

Màn đêm yên tĩnh đã trùm xuống, không ai nghe được tiếng xe lửa vang rền sau đó, kể cả con Tô Tô.



CHƯƠNG

3

QUÁN CÂY DƯƠNG

Sáng hôm sau, ông Mạnh cùng bọn trẻ thức dậy thật sớm. Sau bữa điểm tâm, giáo sư Mạnh nghiên cứu rất kỹ tấm bản đồ địa phương để chuẩn bị một cuộc lùng kiếm toàn diện.

Giáo sư Mạnh chỉ tay vào tấm bản đồ đó và nói với Phan:

- Em thấy thung lũng này không? Ở nơi đó, thầy nghe nói có rất nhiều bộ hung, những loại hiểm nhất nước. Hôm nay thầy định dành trọn thì giờ thám hiểm vùng này xem hư thực ra sao. Còn các em, bốn đứa đi đâu?

Côn dầy này:

- Năm chứ thầy. Thầy quên mất con Tô Tô của em rồi.

Ông Mạnh dịu giọng:

- Ừ nhỉ, thôi cho thầy xin lỗi đi. Nào, các em đi đâu?

Phan đáp:

- Chúng em dự tính vào quán Cây Dương mua bánh mì và trứng. Và vụ chính yếu là hỏi thăm cậu con trai về chiếc xe lửa ma. Cậu ta sống ở đây đã lâu nên em hy vọng sẽ thu thập được nhiều điều hay ho.

- Thế cũng được. Nếu tôi nay thầy về trễ, các em cũng đừng sốt ruột nghe chưa?

An lo lắng hỏi:

- Nhờ thầy bị lạc, làm sao chúng em tìm?

Giáo sư Lê Mạnh chỉ tay bên phải và nói:

- Không sao đâu, tai phải của thầy thính lắm.

Thầy Mạnh đứng dậy, trở về lều lấy đồ nghề. Phan và Minh xiết chặt những sợi dây buộc lều, trong khi Côn và An bận giặt quần áo.

Chẳng mấy chốc, bọn trẻ đã làm xong bốn phận. Đồ đạc được xếp ngay ngắn, quần áo đã được phơi căng dưới ánh nắng. Mặt trời lên đã khá cao. Giáo sư Mạnh đi cũng lâu rồi, bọn trẻ không còn gì ràng buộc, chúng sửa soạn dắt nhau vào quán. An với tay lấy một cái giỏ trao cho Phan:

- Anh xách một cái, chốc nữa đựng thức ăn.

Chúng vui vẻ lên đường, con Tô Tô nhảy tung tăng theo sau. Dọc hai bên lộ, những bông hoa dại đủ sắc tỏa một mùi hương mật mát dịu. Những chú ong cất cánh vo ve từ nhụy này sang nhụy khác. Bức mặt trời tươi tỉnh chiếu ánh mắt nóng bỏng soi sáng vạn vật đang chan hòa sức sống. Bên kia đường xe lửa, những thửa ruộng xanh mướt trải dài đến chân núi.

Bọn trẻ dừng trước cổng quán, rào mắt tìm...

Một cậu bé trạc tuổi Minh từ nhà sau chạy ra:

- A! Các bạn đến đúng lúc quá. Tôi vừa chọn sẵn một ít trứng để dành cho các bạn.

Cậu bé nhìn An chăm chăm:

- Hình như hôm qua không có...

An mau miệng đáp:

- Vâng, hôm qua tôi ở nhà. Tôi tên là An. Anh tên gì?

- Quân. Tôi tên Quân.

Cậu bé trông thật dễ thương, niềm nở đón bọn trẻ. Khuôn mặt cậu bé luôn luôn vui vẻ:

- Các bạn vào nhà chơi.

An nhìn quanh rồi hỏi:

- Má Quân đâu rồi? Chúng tôi muốn mua thêm một ít bánh mì.

- Má tôi ở nhà sau, bà còn bận hay sao đó mà! Các bạn muốn xem mấy con chó con của Quân không?

Quân dắt bọn trẻ ra sân sau. Con chó cái thấy kẻ lạ, nhảy ra sủa ồm ồm. Nó

muốn bảo vệ cho đàn con còn non nớt, chưa nhiều kinh nghiệm. Côn say mê nhìn đàn chó:

- Quân, mấy con này của Quân hết sao?

Quân hãnh diện đáp:

- Vâng, của tôi cả đấy. Con chó cái này về nhà tôi từ bốn năm nay. Hồi đó tôi còn sống ở Ninh Hòa lận.

- Ủa, hồi trước Quân ở Ninh Hòa? Chà, ăn nem đã hén?

Mặt Quân chợt đượm vẻ buồn bã:

- Hồi nhỏ tôi vẫn sống ở Ninh Hòa. Sau khi cha Quân mất, má Quân dắt Quân lên tỉnh sống hai năm. Rồi sau đó...

Minh ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, Minh tưởng ba Quân sống ở đây mà!

Quân cắt nghĩa:

- Không, đó là cha ghẻ tôi. Ông không phải là nông gia.

Quân đưa mắt nhìn quanh rồi hạ giọng:

- Cha ghẻ tôi không biết rành về cày cấy, mẹ tôi điều khiển thợ gặt. Nhưng ông kiếm ra nhiều tiền lắm, chính ông đã mua những máy cày và xe hơi mới toanh đó.

Vừa lúc ấy, bà Ân, mẹ Quân, từ phía sau đi lên. Bà mỉm cười chào bọn trẻ:

- Chào các cháu. Nào, đưa giỏ đây, chốc nữa bác bỏ bánh vào cho. Các cháu ăn gì chưa? Vào đây, vào đây ăn với Quân cho vui. Quân nó sống ở đây buồn lắm, suốt ngày thui thủi ra vô một mình.

An reo lên thích thú:

- Chúng cháu ở đây chơi? Anh Phan chịu không?

Phan nhìn em, trả lời bà Ân:

- Vâng, cảm ơn bác. Chúng cháu sẽ ở lại chơi với Quân hôm nay.

Quân vui vẻ nói:

- Các bạn xem nhà không? Cha ghẻ tôi không thích công việc đồng áng. Nhưng ông rất rộng rãi ; ông đưa hết tiền cho má Quân và bà muốn sắm gì thì

sắm.

Bọn trẻ say mê quan sát những chiếc máy mới lạ đối với chúng: nào là máy léo, máy cày, máy đập...

Phan hỏi:

- Trại Quân mướn nhiều thợ gặt không?

Quân cau mày đáp:

- Má tôi không ưa những người thợ này, họ không biết làm việc. Cha ghê tôi chọn họ, ông không biết rành thành thử toàn là những người tồi không hà. Chỉ có một người làm việc được, nhưng ông ta già rồi.

- Phan thấy những thợ ra vô ở đây có vẻ dân tỉnh quá. Phải Quân nói ông già đang mài liềm đó không?

- Phải đó, ông tên là Tôn.

Bọn trẻ dắt nhau tới nói chuyện với ông già Tôn. Ông kể lể với bọn trẻ:

- Đối với nông gia, bận rộn suốt ngày các cháu ạ. Không một thì giờ rảnh rỗi, phải ra sức làm việc để mong thu hoạch được vụ mùa cao ; lúc đó mới vui vẻ và thông thả được một chút.

Phan hỏi:

- Cha Quân đâu?

Quân đáp:

- Ông đi suốt ngày. Ôi, thôi kệ ông!

Minh thắc mắc:

- Sao vậy? Quân không ưa ông cha ghê hay sao?

- Không, ông dễ chịu lắm. Nhưng hình như ông không thích Quân, có ông ở nhà, Quân cố gắng vui vẻ để má Quân vui lòng ; đến lúc ông đi, Quân cảm thấy nhẹ nhõm hơn lên.

Bọn trẻ dắt nhau đi quanh nhà.

- Chỗ này chứa toàn xe cam nhông, còn mới toanh hà! Quân không hiểu sao ông mua nhiều như vậy. Hình như ông muốn đầu cơ, ông nói mình mua để đó, đến lúc đắt bán lại được nhiều lời. Xe mua về ông để một chỗ, không thấy xài tới. Quân nghe ông nói với má Quân là ông đợi giá xe leo thang.

Bọn trẻ lắng nghe Quân nói từng chi tiết một, chúng cảm thấy nôn nao muốn gặp mặt ngay ông Ân.

An tưởng tượng:

- Có lẽ ông ta là một người kỳ khôi. Chắc ông ta cao lớn, khuôn mặt dữ dằn, ông ta cũng sẽ không yêu mến trẻ con.

Thì giờ qua mau như tên bắn, mặt trời đã lên cao trên đỉnh đầu, ánh nắng chói chang như thiêu đốt vạn vật.

Một mùi thơm từ nhà bếp tỏa lên.

Quân bảo bọn trẻ:

- Thôi, chúng ta đi rửa tay rồi vào nhà ăn cơm. Trưa rồi đó, lệ lên!

Phan xuýt xoa:

- Chà mùi gì thơm quá!

- Nghe như mùi canh chua thì phải. Hợp khẩu rồi đó nghe!

*

Bọn trẻ quây quần bên bàn ăn. Bữa cơm thật thịnh soạn: Một đĩa cá rán, bát canh chua, rau thơm... chỉ trông thôi cũng đủ thèm đến chảy nước miếng.

Bà Ân bảo:

- Các cháu cứ ăn uống tự nhiên. Nhờ có đỡ thì ăn tạm dùm bác, các cháu nhé.

Bữa cơm chấm dứt bằng món chuối tiêu tráng miệng.

An khen rồi rít:

- Chưa bao giờ cháu ăn ngon như hôm nay. Bác khéo tay quá. Món gì cũng ngon hết, cháu ăn hoài mà không thấy no.

Đến lượt con Tô Tô:

- Gâu gâu!

Bà Ân cười:

- A! Nó đòi phần đó thấy chưa?

Bà vừa nói, vừa bưng cho con Tô Tô một đĩa xương.

- Các cháu nán lại với Quân ít giờ nữa. Cứ tha hồ nói chuyện.

Phan bước ra ngoài, phóng tầm mắt về những cánh đồng:

- Thợ họ về ăn trưa hết cả sao Quân?

- Ồ thôi, kệ bọn họ! Phan à, vào đây nghỉ cho khỏe.

Côn cúi xuống vuốt ve con Tô Tô:

- Anh Phan, chúng ta hỏi thử Quân về vụ xe lửa ma đi.

Quân trở mặt ngạc nhiên:

- Xe lửa ma nào? cái gì kỳ vậy? Đây là lần đầu tiên Quân nghe nói đến... xe lửa ma.

Minh hỏi:

- Thật không? Quân chưa từng nghe nhắc đến tàu ma sao? Ở đằng hầm phía kia kia!

- Đâu, đâu, Minh kể Quân nghe xem. Tàu ma? Sao lại có chuyện lạ như vậy cả?

Phan đáp:

- Để Phan kể cho nghe. Tụi tôi cũng chưa tìm hiểu rõ.

Phan kể lại những gì xảy ra tại nhà ga bỏ phế và thái độ kỳ quặc của lão Tám chân gỗ. Quân chăm chú lắng nghe với vẻ ngạc nhiên tột độ.

Quân hỏi:

- Hay Quân cùng đi với các bạn lên đó một lần nữa xem sao? Coi bộ hấp dẫn đó nhen. Quân thích mạo hiểm lắm, nhưng các bạn coi đó, cả mùa hè cấm cung trong nhà không hà, chả có bạn bè gì cả. Buồn ghê đi!

- Quân sống ở đây hai năm rồi, không có chuyện lạ gì xảy ra sao?

Quân thở dài:

- Chả có quái gì cả! – Mắt Quân chột sáng lên – Tàu ma, phải rồi, hy vọng kỳ này mạo hiểm được. Biết đâu tàu ma lại không là đầu mối của những vụ ly kỳ bí ẩn, phải không các bạn?

An vội vã phản đối:

- Em ghét mấy anh quá! Tàu ma, nhắc hoài, em ghét mấy thứ đó lắm. Đẹp đi, đừng nhắc nữa, anh Phan!

Quân vẫn hăng say:

- Quân muốn đi ngay xuống nhà ga và chạm mặt lão già Tám chân gỗ.

Các bạn nhớ nghe, có đi nhớ rủ Quân đi với.

Phan lắc đầu:

- Tụi này chưa có ý định trở lại nơi đó, mình chưa hiểu đầu dây mối nhợ gì cả. Lão Tám bị điên rồi bịa chuyện dọa dẫm cho bọn trẻ sợ chưa biết chừng.

Quân nhắc lại:

- Nhưng ông già đánh xe cũng nghe nói cơ mà. Khó gì đâu, tối nào đó, mình thử rình xem là biết liền chứ gì!

An hốt hoảng:

- Không, anh Quân, nguy hiểm lắm!

Quân cười:

- Quân đi với Phan và Minh thôi. Con gái ở nhà, sợ gì!

Côn phản đối:

- Côn nữa. Côn cóc sợ, cả con Tô Tô nữa.

An van nài:

- Em sợ mấy anh gặp chuyện không may, rồi...

Bọn trẻ không thèm nghe giọng khẩn khoản sợ sệt của cô con gái.

Phan nắm chặt bàn tay Quân:

- Được rồi, khi nào rình, tụi tôi rủ Quân theo. Yên chí!

... Thời giờ trôi qua thật nhanh, mới đó đã bốn giờ chiều. An đã ngủ được một giấc ngon lành. Con Tô Tô nằm sóng soài trước thềm cửa, lưỡi thè dài bởi khí hậu nóng bức.

Chợt có tiếng còi xe hơi, tiếng thắng xe và tiếng đập cửa.

Bà Ân ngừng đầu nhìn ra ngoài:

- Ba về, Quân! – Bà quay sang bọn trẻ – Ba thắng Quân về đó các cháu.

Phan thoáng nhận ra nét lo lắng hiện trên khuôn mặt bà Ân. Ông Ân không ưa trẻ ư? Ông Ân sẽ nổi giận khi thấy bọn trẻ tới phá rối?

Phan đứng dậy, lễ phép thưa:

- Xin phép bác cho chúng cháu về... để bác trai nghỉ. Bác trai đi làm về chắc mệt lắm, chúng cháu lại...

Bà Ân khẽ lắc đầu:

- Các cháu cứ ngồi đó chơi, không sao đâu.

Ông Ân bước vào, dáng người thấp bé, vẻ mặt sắc sảo khác hẳn trí tưởng tượng của An.

Bà Ân bảo chồng:

- Hôm nay ông về trễ vậy? Thằng Quân rủ mấy đứa bạn tới nhà mình chơi từ sáng. Để tôi dọn cơm trong phòng bên cho ông nhen.

Ông Ân nhếch mép cười:

- Được, còn gì ăn cũng được.

Ông Ân thay quần áo rồi đi tắm.

Lát sau ông trở ra đứng ở tấm màn sáo nhìn bọn trẻ. Ông đón lấy khay thức ăn ở tay bà Ân, dợm bước đi.

- Thế nào, Quân, vui không con?

- Con vui lắm ba. Con có dắt các bạn đi xem mấy cái xe Nhật mới mua. À này, ba, ba có biết đoàn tàu ma nào xuất hiện gần đây không ba?

Ông Ân quay phắt lại:

- Tàu ma? Con nói gì? Tàu ma hả?

- Anh Phan kể cho con nghe gần đây có một nhà ga hoang phế và một đường hầm. Đêm đêm, một chiếc xe lửa từ trong hầm xình xịch chạy ra rồi... biến mất. Ba biết chuyện đó không?

Ông Ân đứng trân người ra, mắt nhìn Quân chòng chọc. Rồi ông bưng khay thức ăn tiến ra:

- Tôi ngồi đây với bọn trẻ. Đâu, cậu nào khám phá ra đoàn tàu ma đâu nào? Tôi đã cố giấu không cho má nó và thằng Quân biết, thế mà... đâu, cậu nào tốt giọng thế?

Minh kinh ngạc:

- Như thế nghĩa là có thật à? Vô lý...

Ông Ân đặt khay thức ăn xuống bàn, nơi bọn trẻ quây quần, kéo ghế ngồi xuống và lên giọng ra lệnh:

- Mấy cậu bé, kể tôi nghe với. Từng chi tiết một, đừng bỏ sót một tí gì.

Phan ra vẻ lưỡng lự:

- Thưa bác, ờ... chả có gì quan trọng đâu bác ạ, chuyện lằng nhằng ấy mà.

- Được, cứ kể bác nghe. Sau đó bác sẽ nói điều bác biết. Cháu nào, lẹ lên!

Năm đứa trẻ cùng bà Ân đều nhìn ông Ân với vẻ kinh ngạc.

Ông Ân lập lại, nhấn mạnh từng chữ một.

- Kể hết những gì các cháu biết rồi bác sẽ kể bù lại.

Ông Ân biết rõ chuyện này chẳng?

Phan quyết định kể tóm tắt những gì đã xảy ra ở trạm ga bỏ hoang và những lời kỳ quặc của lão Tám. Tóm lại, sự việc đã diễn tiến hết sức lạ lùng.

Ông Ân chăm chú lắng nghe, mắt dán chặt vào thuyết trình viên. Rồi ông ngả người trên ghế, uốn ực một nốc hết ly rượu nhỏ.

Bọn trẻ nóng lòng chờ đợi được nghe ý kiến của ông Ân.

Ông Ân lấy giọng nghiêm trang, gằn từng tiếng một:

- Bây giờ các cháu nghe đây : các cháu không nên liều lĩnh trở lại đó làm gì. Rất nguy hiểm.

Phan cau mày hỏi:

- Tại sao vậy bác?

- Nhiều vụ lộn xộn đã xảy ra ở đó, lâu lắm rồi, chém giết, chết chóc. Sau đó, trạm ga đã ngưng hoạt động, đường hầm trở nên hoang phế. Các cháu biết không, đó là đất cấm, vả lại, không ai thèm lai vãng đến đó, vừa nguy hiểm vừa dễ mang họa vào thân, vừa vô ích nữa.

An nghe ông Ân nói, run lập cập:

- Thưa bác, còn tàu ma? Có thật hả bác?

Ông Ân liếm môi và gật đầu:

- Đó chính là điều bác muốn nói : bóng tàu ma đó hiện ra giữa nhà ga và cửa hầm. Nó cứ đi qua đi lại như thế, không ai hiểu tại sao nhưng nếu ai chặn đường nó sẽ... mang tai họa đến cho kẻ ấy.

Phan bật cười vang:

- Vô lý quá bác ơi. Bác chỉ làm con An thêm sợ thôi, cháu không tin rằng có ma giữa thời này.

Ông Ân như không chú ý đến lời Phan nói, ông tiếp:

- Lão Tám khôn đấy chứ, biết trốn là giỏi rồi. Cứ như tôi thì đành chịu thôi. Không hiểu sao lão già có thể sống mãi như vậy mà chịu được. Kể cũng tài thật.

An lạnh toát người vì sợ. Phan cũng không muốn nán thêm chút nào nữa, nó đứng dậy quay sang chào bà Ân:

- Đến giờ chúng cháu phải trở về lều rồi. Cảm ơn bác nhiều lắm, bác đãi chúng cháu hậu quá.

Ông Ân ngắt lời:

- Khoan đã. Bác khuyên các cháu không nên trở lại nhà ga. Quân, ba cấm con nghe chưa? Lão Tám chân gỗ loạn trí đó, nguy hiểm lắm.

Phan lễ phép thưa:

- Cảm ơn bác. Xin phép bác chúng cháu về. Quân, tụi tôi về nhen! Mai tới chơi với tụi tôi nhé.

Bà Ân bước vào trong lấy giỏ thức ăn, Phan bước theo.

Bà nói:

- Cháu đừng trách bác trai làm gì. Bác sống ở đây đã hai năm mà chưa bao giờ nghe nói đến câu chuyện quái gở ấy.

Phan cảm ơn bà Ân, bà không chịu nhận tiền bánh và trứng.

Bọn trẻ đã về trước, còn lại ông Ân ngồi uống rượu.

Phan cúi chào:

- Chào bác, cháu về.

- Ờ, cháu về. Nhớ lời bác dặn nhen. Tàu ma mang tai họa, tránh xa ra, đừng xán lại nguy hiểm lắm.

Phan mỉm cười và bước ra ngoài.

Trời đã về chiều, mặt trời đang chênh chếch ngả về tây.

Quân nói:

- Tôi theo các bạn nửa đường, cha tôi có vẻ sợ tàu ma nhỉ?

- An cũng sợ, không thèm trở lại đó nữa. Con sợ không?

- Chắc anh đi đâu, Con theo đó.

Quân hỏi:

- Các bạn tính sao, có nên trở lại nhà ga không?
- Có thể, nếu thích, Quân sẽ đến cùng tụi tôi. Mấy đứa con gái ở nhà làm bếp.

Côn dậm chân cự nự:

- Em cũng can đảm có thừa chứ bộ!
- Thôi biết rồi. Không ai dám bỏ cô ở nhà một mình đâu. Đụng một chút là...

Quân từ giã:

- Tôi về nhen. Hôm nay vui quá, mai tôi tới thăm các bạn.

Bốn đứa trẻ thông thả trở về lều.

Giáo sư Lê Mạnh vẫn chưa về, có lẽ ông còn đang bận đuổi theo một chú ong, chú bướm.

- Tụi anh đi tắm, nóng quá. An, đi không?
- Em không có thì giờ, còn nhiều việc đây này.

Hai đứa con trai nhìn nhau cười. An thật xứng đáng và trọn vẹn trong vai bà nội trợ.

*

Minh hỏi:

- Chúng ta có nên trở lại nhà ga nữa không, anh Phan?
- Có chứ. Em tưởng anh sợ lời hăm dọa của ông Ân à? Vả lại, chúng ta cũng chưa biết rõ cơ mà.

Côn giơ tay:

- Em đi nữa nghe anh Phan!

Phan lắc đầu:

- Không, em ở lại với An thì hơn.

Côn ầm ức đứng dậy đi thẳng vào lều. Cô bé có vẻ ham xông pha vào những cuộc mạo hiểm.

Minh hỏi tiếp:

- Còn thầy Mạnh nữa? Có báo trước với thầy Mạnh không hả anh Phan?

Phan che miệng ngáp rồi đáp:

- Dĩ nhiên là không rồi. Úi chà, mới đó mà đã ngáp. Sao thầy Mạnh đi lâu quá nhỉ?

An hỏi anh:

- Em đợi thầy về dọn thức ăn cho thầy?

- Đợi nổi thì đợi. Minh, đi ngủ.

Minh đứng dậy theo anh vào lều, nhưng chưa ngủ ngay. Chúng còn lo bàn kế hoạch.

Phan hỏi:

- Minh, theo em, đi buổi sáng được không?

Minh nhìn anh:

- Ban đêm chứ. Anh quên rồi à? Chiếc xe lửa này chỉ hiện ra vào ban đêm thôi.

Chợt có bóng đen thấp thoáng phía cửa lều. Cái đầu ló vào, lúc lắc ra vẻ rình rập hay quan sát gì đó.

Minh ngồi bật dậy:

- Liệu chừng đó, cút về lều ngay. Đừng có xơ rớ chui vào phá rồi chết bây giờ.

Bỗng giọng nói từ ngoài vọng vào:

- Các em chưa ngủ hả? Thầy vừa mới về.

Minh sững sốt reo lên:

- Trời đất ơi! Thầy Mạnh! Thầy tha lỗi cho em, em tưởng con Tô Tô mò đến phá như mọi hôm chứ. Ai dè...

Giáo sư Mạnh cả cười:

- Không sao, tại thầy về khuya quá. Thôi, ngủ đi, mai dậy sớm.



CHƯƠNG 4

KHÁCH LẠ

Sáng hôm sau, giáo sư Lê Mạnh dậy thật trễ. Bọn con gái đua nhau cười muốn bể bụng khi nghe lại cuộc đón tiếp của Minh đêm trước.

Bọn trẻ ăn sáng trước, trong khi thầy Mạnh vẫn còn ngáy khò khò, bù lại một ngày săn đuổi, tìm kiếm mệt học, khổ công.

Minh kết luận:

- Cũng tại thầy Mạnh, chứ đâu phải lỗi hoàn toàn nơi anh. Thầy về, không chịu đánh tiếng ngay, còn thò đầu vô, thụt đầu ra. Mấy con côn trùng bắt được có lý thú gì đâu, thế mà thầy Mạnh vẫn không ngấy.

An nói thêm:

- Thầy Mạnh nói với em, mệt gì thì mệt, cứ nhớ đến mấy con vật đó là ngủ say liền hà.

Côn đề nghị:

- Nói chuyện khác đi. Không biết mấy giờ anh Quân mới tới. Nếu Quân tới sớm, chúng ta sẽ đi ngay và kiếm trước một chỗ mát để nghỉ trưa. Chắc Quân biết nhiều chỗ đẹp lắm.

- Phải đó, dọn dẹp lẹ đi. Đến khi Quân tới là chỉ việc "dọt" thôi. Đồng ý chưa?

Nghe nói đi sớm, Côn mới chịu mót tay vào việc, giúp An thu dọn bếp núc. Bọn con trai lo việc vệ sinh quanh đó. Rác rến thu nhặt cho mau lẹ, chúng cảm thấy thích thú trong công việc.

Minh phỏng đoán:

- Em đoán rằng Quân còn kiếm một thứ gì để mang cho chúng ta. Anh Phan, anh có để ý không? Cái tủ lạnh của bà Ân to thiệt là to! Tầng nào tầng nấy toàn là đồ ăn không hà!

- Ông Ân kiếm ra nhiều tiền thế, bà Ân muốn mua gì chẳng được.

- Mấy hồi mà thằng Quân không mập phì ra.

An chặn lời anh:

- Thôi đi, anh xạo không hà. Nghe anh nói, người ta tưởng to như xe cam nhông vậy. Ủa, có tiếng huýt sáo. Hay...

- Không, Quân chưa tới đâu, còn sớm chán! Chim gì hót cũng hay đấy chứ!

Phan nhìn em:

- An, anh phụ cho một tay nhen.

- Đâu phải việc con trai mà anh phải mó tay, cứ để đó cho em. Anh đi xem thầy Mạnh dậy chưa, mang bánh mì cho thầy lót dạ, ở trong giỏ ấy!

Hai đứa con trai lấy bánh mì, hướng về phía lều giáo sư Mạnh.

Giáo sư Mạnh đã thức dậy, đang ngồi trong lều ngắm nghía mấy con sâu, có lẽ mới bắt được hôm qua.

Thầy ngẩng đầu lên:

- Các em đó hả? Hôm nay thầy dậy hơi trễ. Các em biết không, hôm qua thầy đi xa thiệt xa nên về tối quá. Thầy tưởng các em còn thức chứ?

- Đâu có, các em thức thiệt mà. Tại em lộn... hôm qua bắt được nhiều không thầy?

Thầy Mạnh chép miệng:

- Cũng sơ sơ vậy thôi. Thầy chưa tìm được đủ số dự tính, còn ít loại quá. Các em vô quán chơi vui chứ hả?

Minh xoa tay:

- Vui hết chỗ nói, thầy.

Rồi nó say sưa kể lại ngày vui tại quán.

Giáo sư Mạnh có vẻ thích lắm, nhất là đoạn nói về ông Ân, chủ quán Cây

Dương.

Thầy Mạnh đứng dậy, sờ túi lấy cây tăm:

- Ông Ân hả, ờ... ông Ân, sao ông ta kỳ vậy chi? Theo lời em kể, lời nói của ông ta có vẻ hăm dọa quá xá còn gì. Ô, thôi kệ, đầu sao các em cũng không nên bén mảng đến đó nữa. Nhưng phải có lý do chứ, không có lửa làm sao có khói được.

Minh ngạc nhiên:

- Thầy không tin chuyện xe lửa ma sao?

- Không, thầy nghĩ rằng không có xe lửa ma hay thật gì ở đó cả. Nhà ga trên bờ hoang từ lâu rồi kia mà. Tin hay không, chúng ta cũng không nên lui tới chỗ đó nữa, nơi ông Ân cho biết đã có nhiều vụ đâm máu xảy ra.

Họ quay sang chuyện khác ; bọn trẻ hơi buồn vì giáo sư Mạnh cũng tỏ ý không thích chúng trở lại trạm xe lửa bỏ hoang kia. Nhưng chúng nguyện quyết tâm đục thủng màn bí mật từ lâu đã phủ kín khu vực này.

Minh phui mông:

- Thôi mấy em về. Thăng Quân hẹn với chúng em sáng nay, giờ này vẫn chưa thấy nó tới. Chúng em sẽ mang theo ít lương khô ăn trưa. Thầy cũng đi chứ, thầy Mạnh?

Giáo sư Mạnh bóp bắp chân:

- Hôm nay, chân mỏi quá, đi không nổi các em à! Thầy thích trông mặt cậu bé bạn các em. Tên gì nhỉ? Quân phải không?

- Vâng, nó tên Quân. Nó đến là em dẫn trình diện thầy ngay. Chúng em đi vắng, thầy tha hồ làm việc, khỏi lo ồn ào bức bối, thầy há!

Nhưng Quân không đến ; bọn trẻ đợi mãi suốt buổi sáng, mặt trời đã đứng sừng trên đỉnh đầu mà vẫn không thấy bóng cậu bé con bà chủ quán Cây Dương.

Phan rầu rĩ:

- Lạ quá, Quân nó biết rõ vị trí cắm trại của chúng ta, thì làm sao lạc được. Hay chiều nay nó mới tới?

Nhưng buổi chiều lặng lẽ trôi qua, vẫn không một tia sáng nào giải đáp về

vụ thất hện của Quân.

Phan định vào quán xem chuyện gì xảy ra nhưng sau lại đổi ý. Bọn trẻ buồn thiu, ngồi bó gối nghĩ vẩn vơ. Đó là ngày sầu thảm nhất trong kỳ nghỉ hè tại Đại Lãnh. Giáo sư Mạnh tíu tít với bầy côn trùng, chả thèm để ý đến sự vắng mặt của cậu khách bé con.

Gần tối...

Giáo sư Mạnh bảo bọn trẻ:

- Buồn chi, chắc mai nó tới. Còn gì ăn không? Có thiếu thì vào lều thầy lấy thêm ít đồ hộp ăn với cơm cho đậm.

Sau bữa ăn, bọn trẻ bày ra một vài trò vui để giết thì giờ...

Quân vẫn không tới. Màn đêm đã bao trùm cả vùng cây cối, bên ngoài trời tối đen như mực.

Giáo sư Lê Mạnh về lều ngủ, bọn trẻ cũng bắt chước nặng bước về lều.

Không khí tĩnh mịch không một tiếng động. Tiếng sóng biển rì rào từ xa vọng lại, tiếng lá cây sột soạt lẫn vào nhau, tiếng ngáy và nhịp thở đều của bọn trẻ. Vạn vật đã chìm sâu vào giấc điệp.

Con Tô Tô nằm dưới chân Côn, rên nho nhỏ, hai tai nghênh lên canh chừng. Hai đứa con gái ngủ say hơn cả, con Tô Tô chột kêu lên nhưng chúng không hay biết.

Phan và Minh vẫn im lìm trong giấc ngủ.

Con Tô Tô chồm dậy, phóng thẳng ra khỏi lều. Một tiếng động nhỏ khả nghi vừa vang lên đâu đó. Nghĩ đến bốn phận canh gác, con Tô Tô tức tốc phóng vào lều con trai rồi trở ra.

Minh giật mình thức giấc, nó ngồi dậy, dụi mắt, lắng nghe. Một bóng đen lướt thoáng qua bên ngoài.

Tô Tô hay giáo sư Lê Mạnh? Họ thức dậy vào giờ này làm gì?

Cậu bé vẫn ngồi lặng thinh, tim nó đập nhanh hơn lên ; bóng đen phía ngoài cũng đứng lại. Minh bắt đầu thấy sợ, mồ hôi bỗng toát ra ướt đầm lưng, nó cảm thấy một cảm giác lạnh lạnh lan nhẹ vào tim.

Nó thu hết can đảm, cất tiếng gọi nhỏ:

- Tô Tô?

Lúc ấy, bóng đen mới đáp lại:

- Minh hay Phan đó? Quân đây. Con Tô Tô đứng cạnh Quân ngoài này. Quân vào được không?

Minh sững sốt thốt lên:

- Quân hả? Sao giờ này mới tới? Giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này?

Quân chui vào lều:

- Tôi biết, nhưng...

- Cả buổi sáng rồi buổi chiều, đợi hoài mà không thấy Quân đến.

Rồi nó lắc vai Phan, đánh thức anh dậy:

- Anh Phan, anh Phan, Quân đến nè, anh Phan! Quân ngồi xuống đây chơi. Quân đến có chuyện gì gấp không mà...

Quân nói:

- Thiệt tôi có lỗi hết sức, để các bạn trông chờ. Sáng nay ba tôi bảo tôi phải đi theo ông, tôi cũng không biết để làm gì. Đi suốt sáng, mãi đến chiều mới về. Minh biết không, tôi đi theo chơi thôi hà!

Phan lên giọng ngái ngủ:

- Ủa, sao kỳ vậy, đi chơi? Ông không bắt Quân làm gì khác sao?

- Không làm gì hết á! Ba tôi chở tôi lên tỉnh, vô nhà người quen bảo tôi đợi một chút. Rồi ông đi luôn đến trưa mới về đón.

Minh xua tay:

- Mai Quân tới chơi bù nhen.

Quân lắc đầu thất vọng:

- Chắc không được đâu.

- Vậy thì một đi, được không?

- Tôi chưa dám hứa chắc đâu. Phải để đến hôm đó xem sao đã. Hứa trước nhờ kệt bất tử thì...

- Khổ quá ta!

Quân tiếp:

- Các bạn đã trở lại đường hầm chưa?

Phan lắc đầu, đề nghị:

- Nếu Quân không đến được vào ban ngày, mai cũng như mốt, thì chúng ta đi ban đêm vậy. Tối mai, khoảng giờ này tiện chứ gì? Mình không tiết lộ với hai đứa con gái, ba đứa mình lén trốn đi, hai đứa nó đâu biết.

Quân vui mừng quá không nói nên lời.

- Quân nhớ mang theo một cái đèn pin nghe. Khi nào tới Quân vào lều gọi tôi. Phan sẽ cố gắng thức, đợi Quân đến ; lỡ ngủ quên, Quân gọi là tôi dậy liền hà. Nhớ giữ bí mật nghen!

Quân vỗ vai bạn:

- Bây giờ tôi về. Từ nhà đến đây, tối quá, rợn người luôn. Hôm nay lại không có trăng sao gì cơ chứ, xui thiệt! Tôi có mang theo ít thức ăn lật vật để ở cửa lều ấy. Coi chừng con Tô Tô xức hết đó nghen!

- Cám ơn Quân nhiều lắm.

Tiếng chân bước xa dần rồi bật hẳn. Khu trại lại chìm vào tĩnh mịch, thanh vắng.



CHƯƠNG 5

TÀU MA XUẤT HIỆN

Mặt trời lên cao dần...

Nhìn giỏ thức ăn trước cửa lều Phan, An sừng sốt kêu lên:

- Ủa! Giỏ gì của ai đây, anh Phan?

Phan làm bộ tỉnh bơ như không biết gì, hạ giọng:

- Ủa nhỉ, của ai bỏ quên vậy?... Anh chắc là chiếc xe lửa ma chở đến tối qua đây. Chao ơi, anh sợ quá!

Giáo sư Lê Mạnh cũng góp thêm:

- Không phải đâu, núi lửa phun ra đấy, An à!

An vớ miếng giẻ lau ném về phía Phan:

- Anh Phan này kỳ quá hà! Thầy nữa, thầy hùa theo anh Phan chọc em hoài. Côn, biết của ai không?

Côn ngơ ngác:

- Không, Côn chả biết nữa!

Hai đứa con trai nhăn răng cười ra vẻ khoái chí lắm.

Bất giác Côn vỗ tay reo lên:

- An ơi, em đoán ra rồi! Mấy anh này ghê thật. Phải tối hôm qua anh Quân đến đây không? Đúng rồi, ba người dự mưu hành động lén lút, trốn tụi này phải không? Anh Phan, anh Minh ơi, đừng ham, khó hòng trốn khỏi mắt em đi.

Sau bữa điểm tâm và tắm biển, ông Lê Mạnh dẫn bọn trẻ đi đến những

vùng ông đã bỏ công khám phá suốt một ngày trời.

Con đường đất nhỏ rất thưa người. Thỉnh thoảng một chú bé dắt đàn bò đi ngang qua, hay một bà già quảy hàng đi đâu đó. Con đường uốn quanh ven theo bờ biển, giữa biển và đường lộ chính, quốc lộ số một.

Bỗng một chiếc xe nhà binh tiến lại ; một cậu bé trai ngồi cạnh tài xế. Bọn trẻ ngạc nhiên thấy cậu ta ra dấu gọi.

Phan thắc mắc hỏi:

- Ai vậy cà? Chúng ta có quen ai ở đây đâu?

Côן đáp nhanh:

- Anh Phan lẩn thẩn quá, Quân chứ ai. Ông Ân kìa, thấy không?

Ông Ân cầm lái một chiếc xe bóng nhoáng nổi bật giữa cánh đồng vắng lặng ; ông ta không buồn nhìn bọn trẻ.

Mình ngả người xuống cỏ:

- Chắc họ lên chợ quận. Em thắc mắc không biết họ buôn bán thứ gì.

Thầy Mạnh nói:

- Thầy cũng vậy. Bán rau cỏ thì làm sao mua được chiếc xe đẹp thế kia, rồi bao nhiêu nông cơ mới toanh các em đã tả với thầy nữa. Ông Ân này tài thật đấy chứ.

Phan phản đối:

- Trông ông ta cục mịch lắm thầy. Đầu óc ông ta hẳn nhiều mưu mô lắm.

Thời giờ thấm thoát trôi qua, thoáng chốc đã đến ba giờ chiều. Giáo sư Lê Mạnh thật trẻ trung, ông hòa mình chung vui với bọn trẻ đến nỗi bọn trẻ quên cả tuổi và nghề giáo nghiêm trang của ông nữa.

Họ trở về lều khoảng bốn giờ rưỡi. An chuẩn bị vo gạo nấu cơm tối.

Chiều xuống dần, nền trời đã đổi sang một màu vàng nghệ ngoạn mục. Chiều xuống, bọn trẻ lại nhớ đến bóng tà ma huyền bí, đến lão già Tám loạn trí, đến đường hầm lạnh lẽo chưa được thám hiểm.

Bóng đêm ụp xuống, trời nặng nề u ám, những đám mây thấp che lấp ánh sao đêm. Ngoài trời tối đen như mực, không một ánh đèn ; một vài bầy chim đêm bay ngang kêu lên nghe rợn gáy.

Bọn trẻ chui vào lều, đầu vào đây ; bọn chúng hy vọng một đêm trăng sáng để thi hành công tác dễ dàng hơn.

Dần dần, những đám mây dày tản mát, trôi dần về phía sau dãy núi, hàng trăm ánh sao lốm đốm lấp lánh trên nền trời bao la.

Phan thì thầm:

- May quá, có sao rồi, chúng ta tiết kiệm pin được chừng nào hay chừng này. Càng ít xài càng tốt. Sợ nhất là mấy lỗ thông trên sườn đồi, trượt chân là chết. Rình ban đêm tiện hơn, không ai chú ý cả.

Minh nói:

- Em hồi hộp quá. Cầu cho Quân đến được ; nếu ông Ân giữ lại thì thật là khổ!

Nhưng chúng an tâm ngay, tiếng bước chân từ xa vắng lại và một bóng đen xuất hiện trước cửa lều.

Minh chào bạn:

- Quân đến đó hả? May phước quá, không gặp trắc trở gì há? Sáng nay, tôi thấy Quân đi với ai trên xe cam nhông?

- Các bạn nhận ra tôi. Tôi muốn dừng lại nói chuyện, tên tài xế khó tính quá, anh ta dốt luôn! – Quân chép miệng – Thăng ngồi vạnh tôi là thăng Tình đó.

- Tình nào?

- Ba tôi dắt thăng Tình đó về nhà làm bạn với tôi. Mai này nó ở nhà, tôi cũng phải ở nhà luôn. Thăng đó vô duyên làm sao ấy.

- Nhất nó lại!

Quân bật cười:

- Không được. Má tôi thích nó lắm, bà nghĩ rằng nó sẽ giúp tôi vui vẻ trong kỳ nghỉ hè. Thôi, xếp chuyện đó qua một bên, chán ơi là chán. Đi chưa?

- Đi! – Phan nhẹ nhàng nhòe dậy – Nhè nhẹ chứ, không khéo bọn con gái hay được, lời thôi lắm. Khéo ghen!

Quân hỏi nhỏ:

- Hướng nào?

Phan đi trước dẫn đường, nó hy vọng không lạc lối giữa đêm tối. Quãng đường như dài hơn mọi ngày. Thình thoảng chúng vấp phải một rễ cây hoặc một hòn đá.

Chúng im lìm tiến bước, nhà ga thấp thoáng phía trước mặt. Phan nắm lấy tay Quân:

- Nhà ga kia rồi. Có ánh đèn, thấy không?

Chúng nhận ra ánh đèn vàng chập chờn trong ga.

Minh reo lên:

A! Ngọn đèn của lão Tâm. Lão Tâm chân gỗ!

- Ờ hớ! Đúng rồi, ngọn đèn trong phòng lão. Chúng ta hành động như thế này: Trước hết, tiến sát lại phòng của lão Tâm xem lão đang làm gì, sau đó chúng ta sẽ núp ở một chỗ kín đợi chiếc tàu hỏa ma.

Ba đứa trẻ leo xuống chân đồi. Mắt chúng đã quen với đêm tối nên chúng bước đi không mấy khó khăn. Chúng bước vào nhà ga...

Phan thì thào:

- Chân dậm ồn quá.

Minh đáp:

- Đâu có ai, ngoại trừ lão Tâm khùng. Sợ gì?

Phan nói:

- Sao em biết? Chắc chưa? Nhỡ còn có ai khác nữa thì đối phó làm sao kịp.

Bọn trẻ dừng lại giây lát.

Phan tiếp:

- Phải rồi, dép cầm tay, đi nhón chân không.

Quả nhiên, chúng xấp lại gần căn phòng lão gác đàn không một tiếng động nhỏ. Ánh đèn bên trong lơ mờ hắt ra ngoài.

Bọn trẻ liếc nhìn qua khung cửa sổ bằng kính. Lão già ngồi kia, trong chiếc ghế bành ọp ẹp ; lão hút ống điếu và đang cố gắng đọc tờ báo. Lão cầm tờ báo dán sát mắt nên không chú ý đến người đang rình ngó : lão chưa mua kính mới.

Bọn trẻ xì xạo trao đổi ý kiến. Minh nói:

- Đêm nay lão không chờ bóng tàu ma.

Bọn trẻ đưa mắt nhìn quanh: một cái ly và một chai rượu đế trắng đặt trên bàn giữa phòng, trong góc có treo một cái xoong cũ móp nhiều chỗ.

Lão già đặt tờ báo xuống bàn, đưa tay dụi mắt và lẩm bẩm điều gì nghe không rõ. Bọn trẻ không nghe được nhưng đoán rằng lão chửi rủa về vụ kính vỡ.

Quân vẫn theo dõi lão Tâm:

- Ở đây có bao nhiêu đường?

- Chỉ có đường nối trạm ga này với đường hầm phía kia.

Quân đề nghị:

- Ra đó đợi đi, ở đây đâu có gì.

- Được, chả có gì quan trọng đâu, Phan nghĩ là lão Tâm tưởng tượng ra đấy thôi. Mất công toi!

Bọn trẻ nhẹ bước rời phòng lão Tâm và theo con đường rầy độc nhất hướng về phía đường cửa hầm.

Bỗng câu chuyện ma quái diễn ra thực sự.

Một tiếng xình xịch vang rền từ trong hầm sâu vọng ra. Phan ôm lấy vai Minh:

- Minh, nghe kìa!

Chiếc xe lửa xuất hiện, nó từ trong hầm dưới đồi chạy ra.

- Cẩn thận, nó đang hướng về phía chúng ta.

tiếng rầm rầm mỗi lúc một to, kèm theo tiếng xịch xịch rung chuyển của đường rầy. Bọn trẻ nín thở chờ đợi.

Xe lửa ma chẳng? Đầu máy có đèn pha nhấp nháy chẳng? Một đoàn xe chở ma hay một đoàn ma kéo xe?

Đường hầm tối đen như mực. Tim Phan đập thành thịch như muốn văng khỏi lồng ngực. Bọn trẻ ngồi sát, nắm tay nhau, hồi hộp trông ngóng.

Tiếng động chột vang lên nhức óc, một bóng dài đen từ trong hầm lướt ra. Mặt đất lại rung chuyển rồi ngừng hẳn : im lặng lại bao trùm khu vực.

Phan cất giọng run run:

- Rõ chưa, chiếc tàu ma, không một ánh đèn hiệu. Nó đi đâu vậy kìa? Hay nó dừng lại trong ga?

Minh đáp:

- Vào xem. Em không thấy bóng người trong toa máy, phải có ai lái mới chạy được chứ? Ma quái rùng rợn ghê chưa? Tiếng xe lửa rõ ràng, đâu thể là ma được.

Quân có vẻ bình tĩnh nhất:

- Mau vào nhà ga xem!

Chúng nhón gót trở lại ga.

Thình lình, Minh kêu lên đau đớn:

- Khoan đã! Mắt cá trọt da rồi! Xót quá, đợi Minh một chút.

Bọn trẻ phải ngồi nán lại một lát để Minh nghỉ mệt.

Khoảng hai mươi phút sau, Phan đỡ Minh đứng dậy cố gắng bước đi.

- Được rồi, để em đi một mình.

Nhưng mới lê được dăm ba bước, một tiếng động chói tai vang lên, kèm theo tiếng đường sắt rung chuyển.

Xình, xịch... xình... xịch... xình... xình... xịch... xịch... xình...

Chúng ôm nhau đứng yên tại chỗ ; bóng tàu đen từ trong nhà ga tiến ra. Chúng nhận ra ánh lửa đỏ dưới nôi súp-de trong đầu máy, rồi chiếc xe lửa mất dạng dưới hầm tối tăm bí mật.

Phan cười nói:

- Không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn là xe lửa ma. Nó đến rồi đi, không ai biết nó từ đâu đến và nó biến đi đâu ; nhưng chúng ta đã mắt thấy tai nghe. Thú thật, anh sợ da gà rồi đây này!

Giữa bóng đêm dày đặc, ba đứa trẻ ôm lấy nhau giữ bình tĩnh. Chúng đã đạt được ý nguyện: tận mắt mục kích đoàn tàu ra vào và chúng rất tin tưởng vào giác quan bén nhạy của chúng. Nội vụ trở nên huyền bí hơn. Chiếc tàu từ đâu đến và trở về đâu sau hai mươi phút dừng lại trong ga?

Minh nổi giận:

- Tức quá, nhanh một chút nữa là phanh phui tất cả rồi, chậm một chút nó đã trở ra. Vô ý vô tứ thiệt!

Quân an ủi bạn:

- Đâu phải lỗi tại Minh. Tôi tưởng mình đang sống giữa cơn mê, trông thấy ma hiện ra sờ sờ trước mắt. Tại sao chúng ta không thấy người lái nhĩ? Không biết phải xe lửa thật không cơ chứ?

Phan đáp lại:

- Phải, chứ còn gì, tiếng xe lửa xình xịch rành rành ra đó ai không nghe thấy, ai nghe lầm được. Cả khói trắng với than hồng dưới nồi súp-de nữa. Thành thực mà nói, Phan chưa hài lòng về kết quả vụ điều tra hôm nay.

Minh quay về phía nhà ga:

- Trở lại xem lão Tâm làm gì? Xem lão có chui trốn dưới gầm giường không?

Chúng lặng lẽ bước đến bên khung cửa sổ. Gót chân Minh vẫn hơi nhức. Minh khập khễnh dựa vào người Phan. Ánh đèn trong phòng lão Tâm đã tắt hẳn, căn phòng trở nên tối mù.

Minh xác nhận:

- Lão Tâm đã tắt đèn và chui vô gầm giường rồi. Tội nghiệp cho thân già lụ khụ, chân mòn mắt kém. Đâu có gì chứng tỏ lão điên hoàn toàn. Hình như lão chui ra kìa!

Bọn trẻ chăm chăm nhìn theo bóng đen lồm cồm bò trên mặt đất. Chúng cố gắng điều tiết, mọi vật đều lơ mờ không rõ.

Một ánh đèn lóe lên ; Phan thì thầm:

- Lão Tâm quẹt diêm, trông lão đáng thương quá. Minh, em gõ cửa xem lão cần gì chúng ta không?

Nghe tiếng động, lão Tâm hét lên sợ hãi và chui vội vào gầm giường, cây diêm tắt ngúm.

Lão rên rỉ:

- Trời ơi, nó đến bắt tôi, nó đến bắt tôi.

Minh nói:

- Mình làm lão sợ thêm, kệ lão cho rồi. Lão tưởng bóng tàu ma đến bắt lão.

- Chúng ta trở lại lều, này giờ anh vẫn còn hồi hộp, phập phồng. Khi thấy bóng tàu xuất hiện nơi cửa hầm, anh nghe tóc tai như dựng đứng lên hết vậy đó. Chịu, không giải thích nổi bí mật!

Trên đường về, Minh hỏi:

- Mình có kể lại vụ này với bọn con gái không?

Phan trả lời:

- Chắc chắn là không, An nó sợ tái mặt còn con Côn thì nổi trận lôi đình vì không được cùng theo tụi mình.

Minh gật đầu:

- Tuân lệnh. Còn Quân, giữ kín nghe!

Quân hứa chắc nịch:

- Chắc ăn, khỏi lo. Nhất là với ba Quân, ông biết được thì chết. Tụi mình đã bỏ ngoài tai những lời khuyên dạy của ông đề phòng linh rình rập bóng ma.

Về gần đến trại, con Tô Tô chạy ra đón bọn trẻ. Nó gầm gừ có vẻ hằn học.

Minh làm bộ phiên dịch:

- Nó hỏi tại sao không dẫn nó theo? Tô Tô, mày tưởng có kẻ phá hoại hay sao mà phóng ra dữ vậy?

Bọn trẻ hạ giọng, nói nhỏ đủ nhau nghe, sợ đánh thức hai đứa con gái.

Quân vẫy tay:

- Quân về nghen!

- Ờ, Quân về. Nếu rảnh, mai tới chơi. Nhất thằng gì... à... thằng Tình lại một chỗ. Tô Tô, cho phép mày theo Quân đến quán.

Chẳng mấy chốc, Quân về đến quán Cây Dương. Nó chợt nhận ra một bóng đen phía dãy nhà xe. Nó nhón gót tiến lại gần. Có tiếng lách cách khóa cửa, tiếng chân bước đi...

Quân tiến lại gần hơn... gần thật gần, người kia nghe động quay lại. Hẳn giáng mạnh xuống vai Quân khiến cậu bé mất thăng bằng ngã sòng soài.

Quân đưa tay lên che ánh đèn pin chói lọi chiếu thẳng vào mặt nó. Giọng

người kia quát lớn:

- A! Thì ra mày, mày làm gì ở đây?

Quân giằng tay khỏi người kia và cự lại:

- Còn anh, anh làm gì ở đây?

Nó cầm đèn pin chiếu trở vào mặt người kia. Bóng đèn kia chính là Hòe, một công nhân của ông Ân, chính anh ta lái chiếc xe cam nhông chở Quân hồi sáng.

Hòe tức tối:

- Mày hạch tao hả? Xe hư, tao vừa xuống sửa, được không – Hòe bữu môi, nghiêng người ngắm nghía – Mày bận đồ lảng quá há! Đi đâu giờ này? Thù thật đi con!

- Không bao giờ.

- Con chó của mày kia nữa.

Quân mừng rỡ vì Hòe không nhận ra con Tô Tô, hẳn đã lầm với con chó cái của Quân. Quân yên lặng rút lui sợ Hòe thừa chuyện lại với ông bà Ân mặc dù lý do sửa xe có vẻ phi lý quá. Nếu không, Quân sẽ không biết phải nói dối làm sao với cha mẹ để giải thích sự có mặt ngoài sân giữa đêm khuya của mình.

Quân nhẹ bước về phòng, mọi người đều ngủ say.

Quân lẩm bẩm:

- Cầu trời cho tên Hòe đừng thừa lại!

Nó thầm nghĩ ngợi quanh quẩn rồi thiếp đi lúc nào không biết.

*

- Quân, Quân, dậy đi chứ! – Bà Ân đập đèn đét vào đùi con – Còn ngủ đến bao giờ nữa, dậy đi!

Trời đã sáng tỏ, Quân đuổi người hít một hơi dài, nằng rọi vào phòng chói quá!

Có lẽ tên Hòe chưa mách chuyện tối qua với bà Ân. Quân vừa rửa ráy vừa suy nghĩ mưu kế gặp bọn trẻ. Mang thức ăn, đúng là diệu kế!

Ăn sáng xong, Quân gọi mẹ:

- Má ơi, má, con mang cho mấy anh chị cắm trại đằng kia một ít bánh mì nghe má! Chắc họ không còn gì đâu.

- Không đi đâu cả, ở nhà với thằng Tình.

Nghe nhắc đến thằng Tình, Quân sụ mặt bỏ đi ra ngoài sân xem bầy chó con.

Khoảng gần 10 giờ, bốn đứa Phan, Minh, An, Côn đến quán Cây Dương. Vui mừng quá, Quân phóng mình ra cổng đón bọn trẻ.

Quân cúi xuống vuốt ve con Tô Tô:

- Tô Tô, tối qua về lều sợ không?

Quân dường như đã quên bằng vụ lén lút tối qua. An và Côn ngẩng người kinh ngạc, Quân cau mày lo lắng, Minh huých vào sườn bạn:

- Chết chưa...!

Côn gạ hỏi:

- Quân nói gì, tối qua? Chuyện gì xảy ra tối qua?

Quân lúng túng đáp:

- À! Tối qua tôi đến lều chơi, nói chuyện gẫu vậy mà! Rồi con Tô Tô theo tôi về quán, có gì đâu?

Côn đỏ bừng mặt tức giận:

- Mấy anh giấu em một điều gì ; em đoán... mấy anh rình ma hồi đêm qua phải không?

Ba đứa nhìn nhau, có vẻ bối rối vụng về.

Côn nài nỉ:

- Nói thiệt đi. Phải không, anh Phan? Đi mà không gọi em dậy, em ghét mấy anh quá hà!

An trố mắt hỏi:

- Các anh có thấy gì không?

- An, đừng thèm hỏi nữa. Mọi miệng vô ích.

Nói xong, Côn hậm hực bỏ đi. Bọn trẻ chạy theo nhưng mặc chúng, Côn tiến thẳng về lều.

Ông Lê Mạnh ngồi xem sách trước cửa lều, ngẩng lên hỏi:

- Các em có chuyện gì vậy?

Phan vào đề:

- Vâng, thầy cho em mượn tấm bản đồ đi thầy. Chúng em cần nó một chút xíu thôi.

- Trong lều ấy, em vào mà lấy.

Minh hiểu ngay ý của Phan, neho mắt ra hiệu ; ông Lê Mạnh vẫn chăm chú đọc sách.

Bọn trẻ cúi đầu trên tấm bản đồ địa phương, những đường xe lửa được vẽ rõ ràng như răng cửa nên rất dễ nhận thấy.

Chúng xác định vị trí dựng lều, vị trí của nhà ga bỏ hoang và đường hầm bí mật, nơi xuất hiện bóng tàu ma.

Phan nói nhỏ:

- Chiếc xe lửa trở lại hầm và chắc chắn chui ra cửa hầm đằng kia. Minh, em biết sao không? Chúng ta sẽ nói khéo với thầy Mạnh và chúng ta sẽ đến trạm ga kể hỏi thăm về đường hầm này. Chúng ta sẽ được chỉ dẫn cặn kẽ.

Minh vỗ tay:

- Hay quá! – Minh quay sang ông Mạnh – Thầy, thầy có bận không? Thầy chở mấy em lên quận chơi đi?

Ông Mạnh dễ dãi:

- Được, ăn cơm trưa xong đã.

Hai đứa trẻ nhìn nhau vui sướng ; cuộc điều tra của chúng sẽ đạt được kết quả tốt đẹp ; mặc lời van nài của Côn, chúng cũng sẽ chỉ âm thầm hoạt động.



CHƯƠNG 6

LIÊU LINH

An gọi mọi người về dùng cơm trưa.

Giáo sư Lê Mạnh ngồi chung với bọn trẻ ; thầy tỏ vẻ thán phục tài nấu nướng thành thạo của cô bé An, thức ăn tuy không nhiều nhưng mới trông qua đã nuốt nước miếng.

Giáo sư Mạnh nhìn hơi nóng bốc lên nghi ngút:

- Thịnh soạn quá vậy nè? Để coi, trứng gà trắng với... à... thịt nạc băm nhỏ, mộc nhĩ, rau xà lách với cà chua. Trời ơi, nhìn món gì chua là hết chịu nổi. Ăn đi các em.

An nhìn thầy Mạnh, e thẹn cười:

- Không phải em nấu hết đâu thầy, bà Ân giúp em nấu đó.

Côn cúi gằm mặt, vẻ hậm hực. Ông Mạnh hỏi:

- Côn, em đau hả? Không ngẩng mặt lên ăn cho đàn ông coi nào!

Côn đáp nhát gừng:

- Khỏe, thầy!

Thầy Mạnh đoán rằng bọn trẻ đã cãi nhau, chắc cũng loanh quanh vụ bí mật nhà ga.

Con Tô Tô thông thả gặm mấy khúc xương một cách ngon lành.

Thầy Mạnh nhồi ống điếu:

- Dọn lệ đi, khoảng mười lăm phút nữa, thầy chở các em lên ga quận.

An đáp nhanh:

- Thật hả thầy? Côn và em rửa chén mau lắm.

- Cho sạch nghe chưa?

Côn ngẩng lên:

- Không, Côn không rửa gì hết á!

Bọn con trai hồi hận nhìn nhau. Cô bé giận dai quá, cũng chỉ tại Quân lơ lờ và nhất là do tính chú ý của Côn.

Côn đứng dậy nắm dây con Tô Tô:

- Thầy cho phép em đi dạo với con Tô Tô.

Thầy Mạnh đáp:

- Được, em không lên quận hả? Không thích thì thôi, liệu giờ mà về nghe chưa?

Côn dắt con Tô Tô đi xa dần ; bọn trẻ leo lên chiếc xe cổ lỗ sĩ của ông Mạnh chờ đợi, ông Mạnh ngồi vào và rồ máy.

Phan mở cửa leo xuống:

- Khoan đã, em tháo chiếc rờ moọc đã. Chúng ta đâu cần chở gì nhiều phải không thầy?

- Ủa nhì, em tháo dùm thầy cái!

Chiếc xe chậm chạp lăn bánh về quận...

Giáo sư Mạnh vào thư viện quận, hẹn bọn trẻ gặp lại ông khoảng bốn giờ chiều.

An hỏi:

- Đi đâu, anh Phan?

Phan đáp vắn tắt:

- Cứ đi theo anh rồi biết! Đi không? Hay ở lại đọc sách với thầy Mạnh thì ở.

Phan thi hành dự tính ; đến nhà ga, chúng tìm một nhân viên hỏi thăm hy vọng thu thập được một vài dữ kiện về đường hầm gần quán Cây Dương.

Minh hỏi một phu khuân vác:

- Anh, cho em hỏi thăm một chút nhé. Chúng em cắm trại dưới Đại Lãnh, chúng em thấy một nhà ga có vẻ hoang phế. Anh biết không?

Người thanh niên trả lời:

- Anh không biết. Các em hỏi ông Cầm kia kìa, ông ta làm ở đây khá lâu, ông biết rành rọt lắm. Đó, ông Cầm ngồi kia kìa!

- Cám ơn anh.

Bọn trẻ dắt nhau về phía một ông già, dưới chân là một ngọn đèn với lá cờ đỏ, có lẽ ông ta đang chờ một chuyến tàu sắp đến.

Minh lễ phép thưa:

- Thưa ông, xin phép ông cho cháu hỏi. Cháu muốn biết về đường hầm gần Đại Lãnh.

- À, gần trạm Cây Dương đó hả? Nội và cha tôi đã xây nó đó các cháu!

Rồi ông Cầm hăng say tả đường hầm với những kỷ niệm thời lái xe lửa ; bọn trẻ nóng lòng chờ ông ta kết thúc vì chúng cho rằng đó là những chi tiết thừa thãi.

Minh sốt ruột:

- Vâng, chúng cháu muốn biết về đường hầm gần quán Cây Dương. Chúng cháu thấy hình như trạm xe lửa gần đó bỏ hoang từ lâu rồi thì phải?

Ông Cầm dở chiếc mũ lưỡi trai, vuốt mồ hôi:

- Phải đó, con đường qua đó hết dùng rồi, từ lâu lắm chính phủ đã xây một ga mới và một đường sắt mới chạy vòng bên ngoài đồi, thẳng tới hầm đào Cả. Đâu còn xe cộ gì qua đó nữa!

Bọn trẻ nhìn nhau kinh ngạc. Xe lửa không còn chạy trên quãng đường ấy. Thế mà chúng đã tận mắt trông thấy bóng một chiếc xe lửa ra vào ga và hầm Cây Dương.

Ông Cầm đứng dậy vào bàn giấy lấy tấm bản đồ thiết lộ trong vùng.

Ông trải tấm bản đồ trên đùi:

- Đây này, nhà ga đây, quán chồ này chứ gì! Đường hầm đã trở nên vô dụng bỏ hoang sau một tai nạn... một đoạn nóc bị sập...

Bọn trẻ chăm chú lắng nghe từng chi tiết. Phan suy nghĩ không ngừng, đúc kết những lời của ông Cầm : Hơn hai chục năm nay, hầm sập, xây đường mới, thế mà...

Thật là thú vị biết bao! Hai dữ kiện hoàn toàn trái ngược nhau, đâu là sự thực?

Phan biểu ông Cầm một gói thuốc lá và ông cũng tặng lại tấm bản đồ cũ.

Phan mừng rỡ:

- Cám ơn ông, chúng cháu xin kiếu ông!

Chúng rời nhà ga, trở lại thư viện bàn chuyện. Ông Mạnh ngồi trong góc phòng, không chú ý bọn trẻ vừa về đến.

Minh nói:

- Vẫn hoàn toàn bí ẩn, sập hầm, thế mà vẫn có xe lửa chạy, mâu thuẫn ghê chưa?

Phan lo nghĩ có vẻ lung lắm:

- Nhưng chính mình chứng kiến tận mắt kia mà!

An đưa ý kiến:

- Như vậy đúng là xe lửa ma rồi còn gì?

- Anh chưa chắc điều gì cả.

Minh phát biểu:

- Anh Phan, em tính như thế này. Đợi đêm xuống, chúng ta sẽ đợi chiếc xe lửa ma tại cửa hầm, sau đó một trong hai chúng ta sẽ chạy đón ở cửa hầm kia, khoảng hơn hai mươi phút, xem có gì lạ không.

Phan đánh yêu em:

- Em hay quá, phải rồi, tối nay thi hành liền.

- Nếu Quân đến, ba đứa cùng đi ; nếu không hai cũng đủ. Kệ con Côn, không cho nó theo.

An chấp thuận ngủ tại lều, nó nghĩ rằng ngủ khỏe hơn vô công đòi nghề như bọn con trai.

Khi mọi người trở về trại, Côn đi dạo với con Tô Tô chưa về. Mãi rất lâu sau, Côn mới về ; cả hai đều có vẻ mệt nhọc uể oải.

Đêm xuống, sao rợp đầy trời, lấp lánh như ánh mắt của những nàng tiên thượng giới.

Phan và Minh vào lều, chúng dự tính khởi sự vào khoảng nửa đêm.

Độ mười một giờ, một bóng đêm thấp thoáng trước cửa lều ; Quân đến chẳng? Hai đứa con trai im thin thít, ai vậy?

Chúng chợt nhận ra mái tóc của cô em họ : Côn làm gì vậy? Hai đứa con trai chả đề ý đến mưu mô của cô em gái ; Côn có vẻ rất thận trọng, có lẽ nó tưởng hai anh đã ngủ say.

Phan giả bộ như không biết, cất giọng ngáy cho cô em an tâm. Vài phút sau, Côn lui bước ; Phan lần dò bước ra, hai tay quờ quạng phía trước chợt chạm phải một sợi dây căng lưng chừng chân cửa lều.

Nó quay lại Minh:

- Con Côn này gớm thật, nó dám căng dây trước cửa lều. Kiểu này là... phải rồi, sợi dây này buộc vào chân nó đây. Nếu chốc nữa mình vô ý vướng phải, nó sẽ tỉnh dậy và mò theo tội mình đây mà.

Minh cười vui:

- Anh thấy chưa, con Côn nó khôn lắm. Hèn gì lúc về thấy nó vui vui, tưởng nó quên vụ hồi sáng rồi chứ?

Mười hai giờ đêm...

Phan, Minh nhón gót rời khỏi lều theo ngả hông, trong khi Côn vẫn ngủ say cạnh An. Tội nghiệp cho con bé!

Hai đứa đến nhà ga hoang vắng, một ánh sáng mờ mờ chập chờn trong phòng lão Tâm.

Phan chờ sẵn ở cửa hầm phía nhà ga.

Tiếng máy xình xích vang lên, toa đầu máy xuất hiện tiến vào ga.

Phan vội vã ra lệnh:

- Minh, lẹ lên, chờ đây nghe chưa. Anh chạy nhanh về phía đằng kia.

Nó vắt giò lên cổ, chạy một mạch sang đường hầm bên kia đường chực sẵn.

Nó thầm nghĩ:

- Nếu chiếc xe lửa dừng lại trong ga hai mươi phút, mình sẽ đến kịp trước khi nó trở ra.

Phanh chui vào đường hầm xem nó có bị bít kín hay không. Hoàn toàn

không, con đường hầm vẫn thông suốt từ phía kia đến phía này.

Nó nhìn đồng hồ, đã hơn hai mươi phút. Phan cảm thấy run sợ, chiếc xe lửa dừng lại ở nhà ga lâu hơn chẳng? Hay nó vừa vượt cạnh Phan mà Phan không hay biết?

Thời giờ trôi qua, có tiếng xình xịch vọng lại, cậu bé hít hơi chờ đợi, nó cảm thấy bình tĩnh đôi chút. Nhưng rồi im lặng lại phủ xuống. Đã hơn nửa tiếng rồi...

Phan quyết định:

- Đợi hơn mười phút nữa, không thấy thì trở về. Không lẽ ngồi đợi suốt đêm hay sao?

Phan bước nhanh, sốt ruột gặp lại em đang đứng ngóng ở phía cửa hầm gần nhà ga.

Minh ngồi bệt chỗ cũ, bấm đèn ra hiệu:

- Em tưởng anh ngủ gật ở đằng đó rồi chứ. Cũng như hôm qua, chiếc xe lửa chỉ dừng trong ga hai mươi phút, nó trở ra từ lâu rồi.

Phan sửng sốt:

- Sao? Nó trở ra rồi à? Em tin chắc không? Anh không thấy nó chui ra phía kia, anh chỉ nghe tiếng máy từ phía này vọng tới rồi... im luôn.

Hai đứa trẻ lặng thinh, chúng ngẩn người không biết giải thích thế nào?

Cuối cùng, Phan nói:

- Anh nghĩ chỉ còn một cách duy nhất: thám hiểm đường hầm. Đợi đến mai hẵng hay, anh buồn ngủ quá rồi.

- Phải đó, biết đâu có đường... đi xuống... âm phủ, phải không anh Phan? Tàu ma mà!

Hai đứa ôm nhau cười nắc nẻ. Chúng im lặng bước bên nhau trở về lều, nhưng chúng quên mất sợi dây căng trước lều, chúng đạp lên, sợi dây giật mạnh.

Chúng vội vã nằm xuống, ngáy đều đều, giấc ngủ ập đến thật mau.

Trong khi ấy, sợi dây căng thẳng đánh thức Côn dậy. Côn bổ nhanh ra khỏi lều, hoàn toàn im lặng ; Phan, Minh vẫn ngủ say. Côn nhìn quanh thắc

mắc, cô bé có biết đâu rằng hai ông anh đã trốn đi tự lúc nào.

Sáng hôm sau, Côn nổi giận lôi đình khi nghe Phan thuật lại những gì khám phá đêm trước.

Bọn trẻ không nín cười nổi, Côn cảm tức muốn trào máu lên tận cổ.

Cô bé quăng bỏ miếng bánh mì vừa lúc Quân lò dò đến thăm.

Phan chào:

- Quân, tới chơi hả? Ngồi đây.

Quân đáp:

- Không, vài phút thôi, xui quá! Tôi phải lên nhà bà cô ở hai tuần. Chắc đến hôm về, các bạn cũng trở lại tỉnh rồi.

Minh ngạc nhiên:

- Ai bắt vậy? Bộ nhà Quân có chuyện xích mích hả?

- Không biết nữa, má tôi rầu rĩ suốt ngày, bà không nói thêm gì hết. Theo ý tôi, hình như là do ông cha ghẻ.

- Hay là Quân đến đây sống với tụi này ít bữa cho vui, ông bà không cấm cản đâu.

Minh đồng ý:

- Phải đó, đến ở với anh em tôi, đâu làm bận rộn cha mẹ Quân?

Quân reo mừng:

- Được, để tôi nói nhỏ với má tôi, còn ba tôi thì kệ ông.

Bọn trẻ cũng thuật lại cho Quân nghe cuộc rình rập tối trước.

Sau khi Quân về, Côn lại khoác lấy vẻ mặt hằm hằm như lúc sớm.

Cô bé đồng dặc lên án cái cô bé gọi là sự phản bội của tụi con trai và cô bé từ chối nghe chuyện của tụi phản bội.

- Ồi, phịa ra để tỏ vẻ mình can đảm lắm đấy mà. Ai thèm nghe làm gì cho nhức tai.

Côn dắt con Tô Tô hậm hực bỏ đi.

An đứng dậy định gọi, Phan ngăn lại:

- Để cho nó đi!

Minh nói:

- Sáng nay, chúng ta sẽ vô thăm đường hầm, cho Côn theo cũng được.
Còn An, sợ thì ở nhà.

- Ở, em gọi Côn đi.

Minh bắt hai tay làm loa, nhưng vô ích, Côn đã đi quá xa.

Lát sau, Quân trở lại, trên vai vác một bọc quần áo:

- Tôi thuyết phục mãi má tôi mới chấp thuận, nói thiệt với các bạn, má tôi không chịu, tôi cũng tới. Tôi mừng quá! Ngủ ngoài trời, tôi cũng vui.

- Bậy nà, có chỗ tốt, ngủ chung với tôi và Minh.

Thình lình, Quân ngẩng lên, một vẻ sợ hãi hiện trên sắc mặt cậu bé.

Phan hỏi:

- Gì vậy?

Tiếng còi xe bóp inh ỏi.

- Ba tôi tới tìm. Ông biết hết rồi Phan à!

An đề nghị:

- Trốn mau!

Bọn trẻ phân tán, núp sau các bụi cây. Ông Ân tiến thẳng về phía lều ông Mạnh. Nghe tiếng gọi ới ới, giáo sư Mạnh bực mình lộ đầu nhìn ra ngoài.

Ông Ân hỏi:

- Thằng Quân đâu?

Giáo sư Mạnh đáp:

- Tôi biết đâu?

- Dẫn nó ra cho tôi, ai cho nó ở đây với bọn trẻ?

Giáo sư Mạnh cau có:

- Ông cẩn thận lời nói! Bọn trẻ rất đáng hoàng và dễ thương.

Ông Ân dịu giọng:

- Xin lỗi, tôi chưa được biết ông, ông là cha hay bạn của bọn trẻ? Nhờ ông nói lại rằng bọn trẻ liệu hồn, liều lĩnh chết uống mạng. Hiểu chưa?

Giáo sư Mạnh ngờ vực:

- Ông nói gì? Chết uống mạng?

- Phải, bọn trẻ đã lần mò đến nhà ga. Tôi không muốn con tôi theo chúng

liều lĩnh như thế, mẹ nó cũng không bằng lòng.

- Vâng.

- Ông trả nó cho tôi! Quanh nhà ga hoang ấy có ma, tôi không muốn con tôi mất tích, chỉ rước họa vào thân mà chẳng được tích sự gì. Nếu ông thấy nó, ông làm ơn dẫn nó về quán Cây Dương giùm tôi.

Ông Ân gật đầu chào rồi bỏ ra về. Đợi bóng xe mất dạng, giáo sư Mạnh cất tiếng gọi:

- Quân, ra đi, ông về rồi!

Bốn đứa trẻ bu quanh giáo sư Mạnh.

- Tôi nói em nghe. Tôi biết em muốn xa ông cha ghẻ ít bữa nên tôi không muốn bắt em về đâu, đừng lo.

- Cám ơn thầy, thầy tốt bụng quá!

Phan vỗ vai bạn:

- Yên tâm rồi há! An, sửa soạn cơm trưa ; ăn xong chúng ta sẽ thám hiểm đường hầm.

- Hay lắm! Tội nghiệp Côn, nó lại không được đi chung!



CHƯƠNG

7

TRONG HẦM TỐI

Côn dắt con Tô Tô về phía ngọn đồi, trong đầu hoạch sẵn một dự đoán : phanh phui sự thật của đường hầm bí hiểm. Trước hết, Côn đến ga Cây Dương xem xét tình hình, rồi sau đó sẽ vượt đồi băng qua cửa hầm đằng kia.

Lão Tâm đang ngồi nghĩ vẩn vơ ngoài cửa ga. Nghe tiếng chân lộp độp đến gần, lão ngẩng đầu nhìn Côn, mắt sục lên giận dữ. Lão quát lớn:

- Cút, cút mau. Tao được lệnh đuổi bọn trẻ rời khỏi nơi này. Mà muốn tao thất nghiệp hay sao?...

Côn sừng sốt:

- Ai ra lệnh đuổi chúng cháu vậy ông?

Ngoài lão Tâm, còn ai khác biết được sự lui tới của bọn trẻ tại ga này nhỉ?

Lão Tâm gầm gừ:

- Tao đánh mất kính rồi...

Rồi dụi mắt nhìn Côn nói:

- Nó bảo!

Côn nài nỉ:

- Nó là ai? Ai đòi đuổi chúng cháu?

Nhưng bỗng nhiên, lão thay đổi thái độ, lão cúi xuống nhặt một hòn đá sửa soạn ném Côn. Con Tô Tô thấy thế sửa dữa tợn, lão giật mình lùi lại rồi tiếp tục hét:

- Cút mau, nghe không, con ranh! Mà muốn tao mất việc hả?

Côn quay về phía đường hầm, Côn không dám đơn thân thám hiểm đường hầm tối tăm ấy. Đường hầm tối đen không một tia sáng hắt vào.

Côn leo lên đôi vòng sang cửa hầm bên kia. Giữa đường, Côn chợt chú ý đến một mô đất nhỏ, nhô lên giữa một bụi cây rậm.

Cô bé nhặt lá cây phủ bên trên rồi ra công bới mô đất. Con Tô Tô phóng đến giúp chủ. Một lỗ hổng lộ ra với hai thanh sắt chắn bên trên, con Tô Tô chui tọt xuống dễ dàng.

Đây là một lỗ thông hơi của đường hầm bên dưới ; qua lỗ này ngày trước, khói xe lửa thoát ra tránh sự ngột ngạt bí hơi trong đường hầm.

- Tô Tô, lên đi! Làm gì bây giờ? Phải chi có anh Phan, anh Minh giúp mình...

Côn gắng sức gỡ bỏ hai thanh sắt chắn cửa hang. Sau một hồi vất vả mệt nhọc, hai thanh sắt được nhấc lên, lỗ hổng lồ lộ trước mắt ; bên thành lỗ hổng, một cái thang được gắn từ bao giờ.

Côn lần bước xuống lỗ thông hơi, lỗ thông hơi hẹp nên chui xuống thật khó khăn. Cái thang sắt vẫn còn bền chắc, gắn chặt bên thành hầm.

Côn cẩn thận từ từ lần từng bậc thang leo xuống, con Tô Tô leo sát dưới chân Côn.

Côn nghĩ thầm:

- Hầm tối, sao mình sợ quá! Chốc nữa ra lối nào đây?

Lỗ hổng sáng trên đầu cách xa dần, Côn rung mình lo sợ.

- Tại mình giận lẫy, bỏ đi một mình. Ngu quá! Biết vậy cứ theo mấy anh cho rồi. Tô Tô, cẩn thận nghen, khéo mà té đó! Thôi kệ, mình cứ xuống xem trong hầm có gì lạ không? Không biết mình ở khúc nào đây chứ?

Côn dụi mắt quan sát cho rõ. Trước mắt Côn, một bóng đen lù lù sừng sững. Côn ngạc nhiên, run run bấm đèn pin : một đầu máy xe lửa.

Chiếc đầu máy trông rất lạ, kiểu đã xưa, bánh xe lớn, ống khói cao vượt lên nóc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chính đây là chiếc tàu ma. Mỗi đêm vào khoảng nửa khuya, nó lăn bánh ra khỏi hầm, vào nhà ga rồi quay trở lại. Phan

đã bỏ công chặn trước cửa, phía cửa hầm kia, nhưng... giờ đây, mọi sự được giải thích rõ ràng, rành mạch. Chiếc xe lửa đã dừng lại giữa hầm, chờ đêm đến lại chui ra, vào nhà ga...

Nhưng phải chăng kia chỉ là bóng chiếc tàu hỏa? Bóng tàu ma ư? Ai lái nó mỗi đêm? Hay hồn chiếc tàu hiện lên để nhớ thời kỳ xa xưa còn di chuyển trên đoạn đường này?

Vô lý! Xe lửa đâu biết suy nghĩ mà có hồn?

Vừa lúc ấy, con Tô Tô mất thăng bằng té nhào xuống dưới. Nó rít lên có vẻ đau đớn ; Côn đứng trên người nhìn xuống. Một phút sau, Côn ôm nó lên lòng:

- Tô Tô, đau không?

- Gâu!

Con Tô Tô nhảy cẫng lên chứng tỏ cho chủ biết nó vẫn khỏe mạnh. Thật may mắn, nó té xuống một đồng cát bên dưới chân thang.

- May quá! Có đồng cát chứ không mày què chân rồi.

Côn đứng dậy, lấy lại bình tĩnh, ngược nhìn lỗ thông hơi xa tít trên nóc hầm.

Con Tô Tô tiến lại gần chiếc đầu máy, phóng vào bên trong. Côn đếm được bốn toa rồi chạy theo con Tô Tô. Tay cầm chặt ngọn đèn pin, Côn rọi sáng toa xe ; toa xe chất đầy những rương gỗ, ràng buộc kỹ lưỡng. Côn sờ soạng định xem thùng đựng gì, thì một tiếng động vang lên... Côn tắt đèn, co người núp trong góc toa xe, tay nắm chặt dây buộc con Tô Tô.

Có tiếng xích sắt leng keng rồi đèn bật sáng choang. Đường hầm sáng rõ như ngoài trời nhờ một ngọn đèn pha đặt trong thành hầm.

Côn ngạc nhiên trở mắt nhìn : một khoảng thành hầm chột cử động, để lộ một hành lang bí mật đào sâu dưới ngọn đồi. Một bóng người thoáng qua ; ông ta leo lên toa đầu máy ; vẻ mặt người ấy trông rất quen nhưng trong lúc lo lắng, Côn không nhớ đã gặp hẳn ở đâu.

Tiếng máy xình xịch nổi lên. Gì thế? Họ đốt máy cho xe chạy hay sao? Toàn thân Côn run lập cập, cô bé tái mặt, co ro ngồi cạnh con Tô Tô can

đảm.

Thật vậy, người đàn ông kia cho máy chạy, chiếc xe lửa từ lăn bánh...

Chiếc xe lửa đi vào đường hầm bí mật đào sâu trong thành hầm. Hang này cũng sáng trưng ; nhiều người đã chực sẵn tại đó, không hiểu có phận sự gì.

Bức tường sau lưng kèn kẹt hạ xuống, Côn đã vô tình bị nhốt giữa một nơi bí mật không ai ngờ tới. Hẳn đây là một tổ chức bí mật, hoạt động kín đáo và đã lợi dụng đường hầm bỏ phế này làm nơi tụ họp hoặc bàn luận. Côn nghĩ thế và cầu mong ơn trên phù hộ thoát khỏi cảnh tai nạn.

Hiện giờ, bốn bề kín chặt, biết thoát đi đâu?

- May ghê, họ chưa biết có mình và con Tô Tô núp ở đây – Côn vuốt lưng con Tô Tô – Tô Tô, làm gì bây giờ? Tội mình bị giam rồi, Tô Tô ơi!

Con Tô Tô vẫy đuôi đáp lời chủ. Nó muốn bảo chủ nên ngủ một lát mới nghĩ ra sáng kiến hay được.

Côn lẩm bẩm:

- Không sao, cứ bình tĩnh. Đợi cho bọn người rút lui, rồi mình sẽ xoay sở sau. Thoát được là bọn họ "lúa" rồi.

*

Quân sung sướng hân hoan như một ông hoàng ; nó ở lại dùng cơm trưa với bọn trẻ hôm ấy.

Giáo sư Mạnh hỏi:

- Côn chưa về à?

Phan trả lời:

- Nó đi chơi với con Tô Tô.

- Các em giận nhau phải không?

Phan cúi đầu:

- Vâng. Mỗi khi hờn việc gì, nó cũng muốn yên thân đơn độc như vậy đó thầy. Ồi, con gái ấy mà, đụng một chút là dỗi cả tuần.

Giáo sư Mạnh gấp miếng cà chua kẹp với rau:

- Côn nó đi đâu? Sao không về ăn trưa nhỉ?

An đáp:

- Côn mang theo bánh mì rồi thầy ạ. Em chỉ lo có chuyện gì bất trắc xảy ra thôi.

Giáo sư Mạnh đặt đĩa:

- Thầy cũng lo như vậy, may có con Tô Tô theo cũng đỡ.

Phan quay sang chuyện khác:

- Ăn xong, chúng em sẽ đi chơi. Thầy có đi đâu không?

Giáo sư Mạnh đáp:

- Thầy muốn theo các em.

Bọn trẻ có vẻ không ưa câu trả lời của thầy Mạnh ; nếu thầy Mạnh theo sát bên hông, làm sao chúng vô hăm được!

Phan nói khéo:

- Em chắc thầy không vui đâu.

Giáo sư Mạnh hiểu ý:

- Thôi được, thầy ở nhà cho các em tự do.

Bọn trẻ thở dài khoan khoái. Sau khi dọn dẹp, bọn trẻ từ giã ông Mạnh lên đường, trực chỉ đường hầm.

Lão Tâm đứng trước cửa như mọi lần ; từ xa, chúng vẫy tay chào lão thân mật nhưng trái lại, lão giơ quả đấm trước mặt hăm dọa:

- Cút, bọn bay giữ phận sự gì ở đây mà đến? Xuống đây biết tay tao.

Minh nói:

- Tội nghiệp lão Tâm. Anh Phan, mình vô thẳng hầm hay xuống ga?

- Ủ, vào hầm tìm chiếc xe lửa ma. Chắc chắn nó dừng lại giữa hầm.

Bọn trẻ men theo đường rầy tiến vào hầm, ánh đèn pin chạy vòng quanh trên vách hầm.

An nói:

- Nếu chiếc xe lửa là hồn ma thật, thì nó biến mất rồi, còn đâu mà kiếm!

Phan đi đầu hướng dẫn bọn trẻ, tiếng chân bước vang dội nghe ù ù. An đi sát bên Minh, có vẻ lạnh người vì sợ hãi. Quân tía lia luôn miệng:

- Chưa bao giờ tôi vui sướng như hôm nay, thám hiểm này kia nữa chứ. Hồi hộp hơn cả phim trinh thám, chiếc xe lửa nằm đâu đây thôi!

Chúng đi bộ rất lâu nhưng toa xe vẫn chẳng thấy. Chúng vượt đến đồng cát chỗ chiếc xe lửa vừa rời khỏi, nhưng ngờ đâu sau bức tường kia là một hang bí mật và Côn đang nằm trong tình trạng tuyệt vọng hoàn toàn. Chúng chán nản bước đi, chả tìm được tia sáng nào khả dĩ giải tỏa được thắc mắc.

Phan chép miệng:

- Cửa hầm kia rồi ; An nói đúng, nó tàng hình mất rồi ; có tìm thấy đâu nào.

Chúng im lặng bước ra khỏi hầm. Cỏ dại mọc đầy giữa hai đường sắt, rác rến đá sỏi lấp đầy trên đường xe lửa.

Phan nhận ra ngay:

- Coi kìa, cỏ mọc xanh thế kia, làm sao có xe lửa qua đây được.

Minh nhận xét:

- Nhưng chiếc xe lửa không nằm trong hầm thì ở đâu?

Quân kết luận:

- Thế thì đúng là tàu ma rồi vì chỉ ban đêm nó mới xuất hiện và chạy ra, chạy vô cho đỡ buồn.

An ôm chặt lấy anh:

- Ô, em sợ quá!

Phan hỏi:

- Bây giờ làm gì? Nãy giờ mất công vô ích, kể như bắt đầu từ số không!

Quân có vẻ thích thú, đề nghị:

- Hay chúng ta trở vô hầm lượt nữa?

An dấy nẩy:

- Thôi, em không vô đâu, ở ngoài này tắm nắng còn hơn. Mấy anh có vô thì vô, em vòng về phía kia đợi trước.

- Được, em đi đi.

Ba đứa con trai trở lại lối cũ, An phóng chạy lên đồi vòng về phía nhà ga. Hơi nóng mặt trời ấm áp, An sung sướng lao đi như bay, cô bé cảm thấy nhẹ nhõm gấp ngàn lần lúc thả bộ trong đường hầm tăm tối.

An núp một chỗ, tránh lão Tâm chân gỗ ; nhưng cô bé không tìm thấy lão,

có lẽ lão đã về phòng. Khoảng hai phút sau, một chiếc xe hơi bóng nhoáng dừng trước cửa ga.

An hoảng hốt nhận ra trong toán người vừa bước xuống có ông Ân, cha ghê của Quân. Ông Ân bước xuống, đến phòng lão Tâm và mở cửa...

Vừa lúc ấy, một chiếc cam nhông trời tới.

An nhận ra chiếc xe giống loại của ông Ân, Quân đã chỉ hôm nào. Những người xuống theo không ai khác hơn là bọn công nhân của quán Cây Dương.

An lo âu tự hỏi:

- Họ đến đây làm gì cà? Lạ nhỉ?

Ông Ân cùng ba nhân công tiến về phía đường hầm, trước sự sửng sốt lo lắng của cô bé An.

Phan, Minh, Quân sẽ chạm trán bọn người này, chuyện gì sẽ xảy ra? An luống cuống hồi hộp lo cho các anh. Ông Ân đã từng hăm dọa bọn trẻ không được bén mảng quanh nhà ga. Tai họa sẽ đến.

An nhìn theo bốn người mất dạng trong bóng tối của đường hầm. Biết làm gì đây? Làm cách nào báo nguy cho bọn con trai? Không cách nào khác hơn là ngồi đợi. An tưởng tượng: bọn con trai sẽ chạy trốn chết, ông Ân và các đồng bọn đuổi theo phía sau!... Trời ơi, làm sao các anh ấy đủ sức chống lại với bọn họ? Rồi có thể, họ sẽ đánh đập, hăm dọa...

An cầu khẩn:

- Lo quá! Anh Phan sao lâu ra quá!

Khoảng hơn nửa tiếng sau, vẫn không thấy ai ra khỏi hầm, cảnh vật đều chìm đắm trong yên tĩnh. An bồn chồn men xuống nhà ga.

Lão Tâm ngồi uống rượu trong phòng, có vẻ cau có hơn bao giờ hết. Hình như lão bức mình vì một chuyện gì thì phải. Thấy bóng An, lão hăm hăm đứng dậy, chạy ra hét lớn:

- Bảo không nghe... chui vô hầm. Tao gọi ông Ân cho tụi bay một bài học mới chưa nghe con. Mà ra đây bằng cách nào? Bọn kia đâu? Ông Ân bắt rồi chứ gì? Ha ha ha!

An hoảng sợ, chính lão Tâm báo ông Ân đến bắt bọn trẻ. An không ngờ

tình trạng nguy ngập đến thế. Phan, Minh, Quân đã bị bắt cóc.

An quay đầu, chạy trốn chết lên ngọn đồi. Thỉnh thoảng cô bé vấp ngã, rồi lại cố gắng gượng dậy chạy tìm thầy Mạnh. Cô bé vừa chạy vừa khóc, hồn vía lên mây, quên cả đường về.

An nghĩ ngợi:

- Chuyện gì đã xảy đến? Côn nữa, Côn cũng bị bắt rồi chẳng? Nguy quá, phải báo gấp với thầy Mạnh.

Cô bé mặt nhòa, mồ hôi toát ra nhễ nhại, nhưng cô bé vẫn không biết nhọc, cô bé la lớn:

- Thầy Mạnh ơi, thầy Mạnh!

Không một tiếng trả lời.

Tội nghiệp cô bé ; cô bé đã lạc đường, mà cứ cắm cổ chạy mãi không nhận ra hướng nào, vừa chạy vừa kêu:

- Thầy Mạnh ơi, thầy Mạnh!

*

Trở lại với ba đứa con trai đang quay trở lại trong hầm tối. Chúng dò dẫm dọc theo đường rầy xe lửa hy vọng tìm được dấu vết của chiếc xe lửa ma. Nhưng vết cỏ đã mất hẳn, vì trong hầm tối và thiếu ánh sáng cỏ không sống được.

Đi được nửa đường, Phan chợt nhận ra một chi tiết nhỏ nhưng khá quan trọng.

Phan chiếu ánh đèn dọc đường sắt:

- Nhìn kìa, thấy gì không? Phía đằng kia đường sắt rỉ sét nhưng chỗ này khác hẳn, đường sắt chói sáng chứng tỏ được sử dụng thường xuyên.

Điểm nhận xét của Phan được bọn trẻ tán thành thán phục. Quả nó không nhầm, từ khoảng giữa đến cửa hầm phía nhà ga, hẻm đường rầy không bị bỏ phế. Ngược lại, lớp bóng sáng kim loại hầu như đã mất hẳn trên đoạn đường còn lại.

Minh nhìn nhận:

- Lạ nhỉ, chiếc xe lửa chỉ di chuyển trong khoảng nhà ga và giữa hầm. Rồi

bây giờ nó nằm đâu? Dám nó độn thổ rồi chưa biết chừng.

Phan cũng thắc mắc không kém Minh, chiếc xe lửa biến đi đâu? Bao nhiêu câu hỏi luẩn quẩn quay cuồng trong đầu óc ba đứa trẻ. Chúng nán lại rọi đèn quan sát kỹ lưỡng vách hầm.

Phan thở dài:

- Đành chịu, chả có gì khả nghi hết. Kiểm đến hoa cả mắt mà chẳng được gì.

Chúng thản nhiên tiến bước, vừa đi vừa nói chuyện không chút sợ sệt. Chúng không ngờ rằng bốn bóng đen đang men theo vách hầm chuẩn bị tóm cổ chúng.

Phan nói:

- Anh nghĩ...

Chưa kịp dứt câu, nó bỗng im bật ; bốn bóng đen nhẩy chồm đến ôm chặt bọn trẻ. Phan hét lên vùng vẫy cố vượt thoát.

Ba ngọn đèn pin rơi xuống đất chiếu sáng in rành rành trên sàn hầm. Bọn người kia quá lực lưỡng, chúng cố gắng biết mấy cũng không thoát nổi.

Chỉ vài giây sau, ba đứa trẻ đều bị trói quặt tay ra phía sau lưng, không cách nào giải thoát. Phan vùng vẫy đôi chân, hy vọng quặt ngã được tên nọ, nhưng càng giằng, cánh tay càng bị khóa chặt. Nó hét lên đau đớn, cánh tay như muốn gãy lìa khỏi đôi vai bé nhỏ.

Minh bực tức hỏi:

- Các ông là ai, làm gì kỳ vậy? Tụi tôi đi thăm đường hầm, ai cấm chứ?

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Bọn trẻ nhận ra ngay. Phan reo mừng:

- Ủa bác Ân, chúng cháu đây mà bác, thả chúng cháu đi bác. Chúng cháu cắm trại bên kia kìa, có cả Quân đây nữa. Bác bắt lộn chúng cháu rồi!

Ông Quân không trả lời, ông chỉ la hét mắng Quân không nghe lời ông dạy.

Bốn người bóp chặt hai cánh tay các đứa nhỏ phía sau lưng và dẫn chúng bước tới một đoạn. Trong hầm tối om, bọn trẻ không nhận ra một vật gì và

cũng không hiểu bọn người kia dẫn chúng đi đâu.

Họ dừng lại, Phan nghe tiếng chân bước về phía trái rồi tiếng kèn kẹt từ vách hầm vang lên. Phan cố nheo mắt nhìn nhưng vô ích, màn đen đã chặn mắt bọn trẻ, mắt chúng không thể ngó xuyên bóng tối dày đặc. Chúng không biết rằng ông Ân vừa mở một cửa hang bí mật, nơi chiếc xe lửa nằm nghỉ chân đợi đêm xuống. Chúng không biết rằng bọn kia dẫn chúng sang một đường hầm khác nằm sâu trong vách hầm Cây Dương. Ba đứa trẻ để yên cho họ đẩy đi, không thèm chống cự.

Bọn người kia bắt ba đứa trẻ bào căn hầm, nơi tàu ma ẩn bóng. Chính nơi đó Côn và con Tô Tô lẫn trốn mà không một người nào khám phá ra. Chính ông Ân cũng không ngờ rằng một cô bé và một con chó đang chứng kiến tất cả việc làm của ông. Ông Ân cầm một ngọn đèn pin, vòng ánh sáng lần lượt điểm qua khuôn mặt ba đứa trẻ. Không khí im lìm khó thở.

Một giọng lạ cất lên:

- Chúng tao đã báo trước phải lánh xa nơi này, nguy hiểm, thế mà không tuân lời, dám cãi lại thì ráng chịu lấy hình phạt. Chúng tao trói giữ bọn bay cho đến khi công việc hoàn tất, tụi này cao bay xa chạy đã. Ráng mà đợi, ba ngày, ba tuần hay chưa biết chừng ba tháng cũng nên.

Phan hét:

- Các ông không được quyền giam giữ chúng tôi lâu như vậy ; mọi người sẽ lùng kiếm và thế nào các ông cũng bị tóm cổ.

- Không đâu con ơi, làm sao mà tìm ra nơi này được. Hòe, trói chặt tụi nó nghe chưa.

Giọng nói của tên thủ lĩnh vang chói tai như đánh thép. Như thế ông Ân chỉ là đồng lõa với bọn này thôi.

Tên Hòe thi hành bốn phạt theo lệnh chủ ; hắt trói thật chặt tay chân bọn trẻ rồi dõn vào góc hầm.

Phan giăng co phản đối:

- Tại sao các ông trói tụi tôi? Chúng tôi có làm gì nên tội, có xen vào phá hại công việc của các ông đâu?

- Phòng ngừa thì hơn, chúng tao không muốn uống công.

Quân hỏi ông Ân:

- Ba, chắc má ở nhà lo lắng đó ba!

Không đợi ông Ân trả lời, tên thủ lĩnh cất tiếng:

- Kệ bả! Tại mày, ai bảo mày đến đây làm gì, ráng mà chịu.

Sau đó, bốn người kéo nhau đi, tiếng chân bước nhỏ dần. Tiếng kèn kẹt vang lên ; bức tường đã hạ xuống tạo thành một nhà giam kiên cố, không một lối thoát thân.

Tuy thế, bọn trẻ vẫn chưa biết. Tin chắc bọn người kia đã đi xa, bọn trẻ lên tiếng hỏi nhau:

Minh nói:

- Họ giấu mình điều bí mật gì đó. Tức thật!

Bọn trẻ đã thấy một con đường tối tăm hiện ra trước mắt, chúng sẽ bị giam mãi chăng?

Phan nửa mừng nửa chán:

- Không biết con An có thoát không hay cũng bị tóm cổ luôn rồi! Ôi thôi, con đó thì nhát như cây ậy mà, hy vọng gì nổi?

- Suyt! Có tiếng động!

- Tiếng chó gầm gừ?

Thật vậy, con Tô Tô co ro trong xó toa với Côn, đã nhận ra tiếng nói của bọn trẻ và muốn phóng ra ngay. Nhưng Côn sợ bọn người kia còn núp đâu đó nên cố giữ chặt dây da không cho con chó xông tuột ra ngoài. Bọn trẻ chăm chú lắng nghe, tiếng chó ủa, chúng không làm được.

Côn buông tay, con Tô Tô mừng rỡ nhào khỏi xe, chạy thẳng đến bên bọn trẻ. Phan reo lên:

- A! Con Tô Tô! Minh ơi, con Tô Tô! Tô Tô, mày ở đâu lại vậy? Trời ơi, tao mừng quá!

Con Tô Tô trả lời:

- Gâu gâu!

Nó nhảy cồm lên quần quít quanh bọn trẻ bất động bởi dây trói.

Minh còn lo lắng:

- Côn đâu, Tô Tô?

Giọng Côn đáp:

- Đây!

Côn bấm đèn pin, chạy ra khỏi toa xe:

- Chuyện gì vậy? Các anh bị bắt vào đây hả?

- Ờ! Đây là đâu nhỉ? Anh tưởng như cơn ác mộng.

- Đợi em một chút, để em cắt dây trói đã rồi nói chuyện.

Bọn trẻ đứng dậy, vươn vai, duỗi tay chân cho đỡ mỏi.

- May quá! Có em chứ không... Đây là đâu? Ủa, chiếc xe lửa!

Côn cười đáp:

- Chiếc xe lửa ma đó anh Phan!

- Mấy anh đi suốt đường hầm từ đầu này đến đầu kia, có thấy đâu!

- Anh Phan, nghe em nói. Anh nhìn lại xem, chúng ta đang đứng giữa một gian hầm bí mật. Cửa ra vào là một bức tường được đục thủng, có lẽ mở khép nhờ một hệ thống động cơ.

Côn chiếu đèn pin rọi sáng căn hầm:

- Thấy chưa, trước sau đều là tường ; bên phải, có cửa thông vào hầm khác kìa! Anh thấy họ khôn ngoan ghê chưa?

- Lạ thật! Ai lại đùa giỡn với chiếc xe lửa này nhỉ?

- Không đùa đâu, em chắc nơi đây họ cất giấu thứ gì bí mật lắm.

Minh hỏi:

- Hàng gì? Chả hiểu đầu đuôi gì cả!

Côn chợt nhận ra sự vắng mặt của An:

- Ủa, An đâu? An không đi với các anh à?

Phan giải thích:

- An có đi nhưng không muốn vô hầm, An đợi các anh ở ngoài ga ấy. Thôi kệ, hên xui, bây giờ em rọi đèn lục soát căn hầm bên xem có gì không?

Bọn trẻ khám phá ra một cái nút nhỏ trên vách hang, chúng mừng rỡ, hy vọng mở được cửa hầm. Phan ấn nút, lập tức căn hầm chan hòa ánh sáng, bọn

trẻ nhắm mắt vui mừng.

- Tiện quá, sáng trưng, tha hồ lục lọi khỏi cần đèn pin. Cũng may đấy chứ!
Bọn trẻ quan sát chiếc xe lửa.

Côn nói:

- Vừa rồi, em núp trong toa này.

Rồi nó kể lại mọi chuyện từ lúc tìm ra lỗ thông hơi đến lúc vô tình leo lên toa xe lửa.

- May quá, xui mà lại may. Nếu em không bị nhốt vào đây thì làm sao cứu các anh được.

- Cha, kể công hả? Thôi, lục soát lên!

Bọn trẻ xông xáo lục soát căn hầm. Căn hầm chất toàn những thùng gỗ ván ép, ràng đai sắt chung quanh rất chắc chắn.

Phan nghi ngờ:

- Đây là một bọn cướp mưu mô. Sau khi cướp được hàng chúng chuyển về đây đóng căn thận trước khi phân tán tiêu thụ.

Minh phản đối:

- Sao anh biết? Em không nghĩ như anh. Để xem: đây là một bọn buôn lậu, chúng dùng những xe cam nhông chở hàng đến ga, chờ đến tối dùng xe lửa đem chứa tại đây. Thảo nào, ông Ân không giàu sao được. Bọn công nhân ở quán Cây Dương biết làm ruộng cày bừa gì đâu, toàn là bọn buôn lậu cả đấy.

Quân buồn bã:

- Tội nghiệp má tôi. Biết vụ này chắc bà buồn lắm! Hình như ba tôi không phải là đầu não phải không anh Phan?

- Không phải. Dầu sao ta cũng dám chắc đây là một bọn bất lương đã quyến rũ ông Ân đồng lõa. Nè, anh nghĩ còn có một lối khác để chở hàng đi nữa chứ.

- Ờ hớ! Kiểm xem có hầm nào nữa không? Nếu có cửa, may ra thoát được.

- Côn, tắt ngọn đèn kia đi. Chối quá, ngọn đèn pin đủ rồi. Cố mở to mắt ra. Những bức tường xây quanh hầm rất kiên cố.

- Hầm này xây từ bao giờ há?

- Ai đoán được ; điều cần thiết là không biết bọn này đã hoạt động được bao lâu. Chắc cũng trôi chảy khá nhiều chuyến, ông Ân tậ được khá nhiều.

Các thùng hàng chất chồng lên nhau, tất cả đều được đánh số bằng phấn trắng để sửa soạn một chuyến mới.

Bọn trẻ tìm thấy một cánh cửa gỗ rất vững chắc, chúng reo mừng hớn hờ.

- Anh chắc cửa này thông ra ngoài sườn đồi, xe cam nhông sẽ đợi ở đây để chất hàng.

- Hèn gì hôm nọ Quân thấy tên Hòe loay hoay ở nhà xe. Hóa ra hẳn chờ hàng về đây, đợi đến sáng mới mang đi.

Bọn trẻ thi nhau đẩy, nhưng cánh cửa vẫn nằm trơ bất động, không nhúc nhích một chút nào.

- Ối chào! Đành chịu thôi. Chắc chúng khóa hoặc chặn vật gì phía kia rồi. Biết đâu lại không chặn một chiếc xe ở bên kia, ai mà phá nổi cánh cửa này.

Côn lo lắng:

- Thế là hết hòng thoát.

- Anh cũng sợ như vậy.

Côn thở dài, ngồi bệt xuống một kiện hàng.

Phan hỏi:

- Đói hay mệt rồi?

- Cả hai.

- Cố chịu đựng chút nữa đi, xem có ai tới cứu chẳng.

Phan nghĩ tới con bé An nhút nhát.

- Không biết con An đang làm gì? Hy vọng nó sẽ trở về cầu cứu thầy Mạnh. Nhưng nó không rành đường đất nhỡ lạc lại khổ nữa.

- Lạc còn hơn bị bắt như tụi mình.

Quân vẫn còn hy vọng:

- Đừng bi quan, thế nào An cũng về tới nơi.

Bọn trẻ quay trở ra tìm cách mở cửa hầm. Chúng cố công tìm kiếm một nút nào đó nhưng vô ích, tất cả đều hoài công.

Mãi lâu sau, chúng mới tìm được một cái cần quay gắn dưới nóc hầm.
Côn cố gắng quay mạnh nhưng...

- Anh Phan, quay thử xem!

Bọn trẻ bật sáng ngọn đèn pha, bu quanh Côn phập phồng chờ đợi. Phan và Minh cùng nhau đẩy mạnh chiếc cần. Tiếng kèn kẹt thông thả nổi lên, máy quay đã hoạt động, bức tường từ từ nâng lên để lộ cửa hầm trống trải.

Phan ra lệnh:

- Tắt đèn đi! Nhỡ có ai canh bên ngoài thì chết!

Bóng tối ngập tràn, Côn bấm đèn pin ; đường xe lửa nằm kia, song song chạy tuốt ra cửa hầm Cây Dương. Bọn trẻ đã thoát nạn!

Minh nóng lòng:

- Chạy mau về phía ga!

Phan thấp giọng:

- Chậm chậm nào! Đừng gây tiếng động, cứ thông thả cẩn thận là hơn.

Bọn trẻ nắm tay nhau bước về phía cửa hầm phía nhà ga, quên cả hạ cánh cửa hầm bí mật.

Nhưng vừa đi được mười bước, chúng bỗng đứng sững lại. Một người nào đang tiến về phía chúng ; chúng nhìn thấy một đốm sáng phía trước và nghe tiếng chân bước rõ dần.

Phan gọi nhỏ:

- Quay lại mau! Bọn chúng trở vô kia!

Nhưng chúng không thể tuân lời Phan được, đằng kia, thêm một đốm sáng của ngọn đèn pin từ từ tiến lại. Chúng bị bao vây ư?

Bọn trẻ luống cuống, không biết phải đối phó thế nào.

Côn chợt nhớ ra:

- Anh Phan, anh Minh, lỗ thông hơi! Em nhớ rồi, mình leo ngược lên đỉnh đồi qua lỗ thông hơi. Mau lên, kéo không kịp.

Nhờ đồng cát con Tô Tô té xuống lúc trước, bọn trẻ tìm được lỗ thông hơi không mấy khó khăn. Côn reo mừng:

- Kia rồi! Còn con Tô Tô? Nó không leo lên được...

Phan đáp nhanh:

- Kệ nó, không sao, nó tự trốn được.

Phan đẩy Côn leo lên trước, Quân bám sát theo sau, rồi đến Minh, và sau cùng, khi hai người lạ trờ tới, Phan cùng bọn trẻ đứng yên trên nóc hầm, một chỗ ít ai ngờ tới.

Một giọng nói cáu kỉnh:

- Chết rồi! Ai? Ai mở cửa hang? Cửa hang mở toang rồi.

Giọng nói quen thuộc của ông Ân có vẻ sợ sệt, tiếp theo một giọng khác oang oang:

- Ai đó? Ai mở cửa hang? Ra đi!

Ông Ân hỏi nhỏ tên kia:

- Mà trời bọn trẻ chỗ nào, có gần cần quay không?

- Trời ơi, lúc ra về tôi đẩy bọn nó vào góc trong, còn cần quay ở góc ngoài, chúng đụng tới sao được? Vả lại, chúng bị trời kia mà...

Ba người đàn ông bước vào căn hầm, có tiếng ngạc nhiên vọng ra:

- Bọn trẻ trốn hết rồi! Chúng đã cắt dây trời!

- Chà! Làm sao chúng trốn được? Vô lý quá! Chặn hai đầu cửa hầm đi nghen! Bọn chúng chưa đi xa đâu! Lẹ lên!

Bọn người bên dưới tìm kiếm lung tung nhưng chưa chú ý đến lỗ thông hơi.

Con Tô Tô nằm xếp sau đồng cát, nín thín thít không dám hé môi gầm gừ.

Côn đã lên đến bậc thang cao nhất, cô bé ngẩng lên nhìn hai thanh sắt đã bị chặn lại, không hiểu vì lý do gì. Cô bé gắng sức đẩy mạnh lên, hai thanh sắt vẫn đè nặng xuống không xô dịch. Côn không thể leo thêm được nữa, kẻ hở quá nhỏ, cô bé cố nắm chặt thang, sợ trượt chân thì cả bọn cùng té.

Quân nhìn lên hỏi:

- Gì vậy?

- Thanh sắt nặng quá, đẩy lên không nổi. Không chui lên được.

Quân nói lại với Minh rồi xuống đến Phan. Bốn đứa trẻ đứng im không nhúc nhích, hy vọng đang chấp cánh chuẩn bị bay cao.

Phan bức tức:

- Biết vậy thì mình leo lên trước. Côn, cố đẩy mạnh lần nữa xem sao, yếu quá vậy? Đứng đây chờ chết à?

Bọn trẻ lâm vào một tình trạng bi đát hơn bao giờ hết, chúng cảm thấy uất nghẹn, điên tiết lên được. Mồ hôi toát ra ướt đẫm, chân chúng bắt đầu mỏi, tay giữ thang cũng bắt đầu run rẩy.

Minh hỏi:

- Quân, còn thích mạo hiểm nữa hết? Chắc Quân đang nghĩ đến nhà và thằng Tình?

Quân phản đối:

- Không, Quân không nuối tiếc gì cả. Nhắc đến thằng Tình làm quái gì!



CHƯƠNG 8

GIẢI THOÁT

Mặt An tái mét, cô bé vừa chạy vừa la cầu cứu. Quá sợ hãi, cô bé chạy loạn xa, quên cả đường dẫn về trại.

Giáo sư Mạnh ngồi trầm ngâm trước cửa lều. Trời đã tắt nắng, giáo sư bắt đầu lo lắng về sự vắng mặt của bọn trẻ. Có lẽ nào lại xảy ra tai nạn? Giáo sư Mạnh quyết định lên xe đi tìm bọn trẻ, trước nhất là quán Cây Dương.

Nhưng, bà Ân cũng chỉ biết quệt nước mắt khi nghe giáo sư Mạnh nhắc đến sự vắng mặt của năm đứa trẻ.

Bà Ân hốt hoảng:

- Chỉ có tôi ở nhà với con ở thôi. Nhân công họ lái xe chở hàng đi đâu rồi, còn nhà tôi cũng vừa phóng xe đi, chả ai nói với tôi đi đâu cả. Sao tôi lo quá...

Giáo sư Mạnh kiếu từ rồi phóng thẳng đến trạm cảnh sát gần nhất.

Thầy nghĩ thầm:

- Quán Cây Dương có vẻ mờ ám quá. Bọn trẻ hẳn đang lao mình vào nguy hiểm không lường được. Phải báo cảnh sát, có bề gì mình cũng chịu trách nhiệm trong vụ này, đến khổ!

Tại trạm cảnh sát, giáo sư Lê Mạnh khai những gì mình biết được ; lập tức, sáu viên cảnh sát được phái cấp tốc lùng kiếm.

Giáo sư Mạnh nói:

- Trước hết phải kiếm bọn trẻ, sau đó hãy lục soát quán Cây Dương ; mọi

việc chắc chắn sẽ sáng tỏ. Theo tôi, biết đâu chẳng có một bọn cướp đang hoạt động trong vùng mà các ông chưa khám phá ra.

Họ leo lên đồi và bắt đầu tìm kiếm dưới sự hướng dẫn của giáo sư Mạnh. Thầy Mạnh nhận ra An đang chạy thở hổn hển, người mệt nhoài. Cô bé ôm chặt lấy thầy Mạnh và khóc òa lên:

- Thầy ơi, cứu ngay mấy anh trong đường hầm, em chắc ông Ân và thuộc hạ đã bắt nhốt mấy anh ấy rồi. Em đợi đã lâu mà không thấy họ trở ra. Lẹ lên, thầy.

Giáo sư Mạnh vỗ nhẹ:

- Nín, có mấy ông cảnh sát đây, lo gì!

Một viên cảnh sát lên tiếng:

- Trong hầm, phải không? Anh em, chặn hai đầu hầm, nghe chưa?

Giáo sư Mạnh khuyên:

- Thầy dắt em về lều nhen?

Nhưng cô bé từ chối, thầy Mạnh dìu cô bé xuống đứng đợi ở trạm ga.

Cảnh sát tấn công vào đường hầm...

Trong khi ấy Phan và các bạn vẫn đứng nguyên tại chỗ trên nóc hầm, run lấy bầy, không dám nói một lời nào.

Bọn người lạ lúc soát trong hầm bí mật cũng không thấy bọn trẻ.

Nhưng rồi, lỗ thông hơi trên nóc hầm không thoát khỏi mắt họ. Một người trong bọn rọi đèn pin và nhìn thấy chân Phan.

- A! Chúng đây rồi. Kín dũ đa! Xuống mau, nếu không đừng trách nghe con!

Một người leo lên thang, nắm lấy chân Phan kéo xuống, cậu bé lường lự vài giây rồi phóng xuống đồng cát bên dưới. Một người khác nhảy ngay tới, đè chặt Phan.

Minh vội hét:

- Để tôi xuống! Khoan, khoan!

Quân cũng xuống theo. Bọn người kia nhìn chúng chòng chọc, mắt long lên dữ tợn.

Ông Ân hỏi:

- Ai cỡi trói cho tụi bay?

Một người chỉ tay lên chỗ thông hơi:

- Ông coi kìa, còn một đứa nữa ; vừa rồi trói ba đứa còn đứa thứ tư kìa!

Côn hấp tấp leo xuống. Người kia nói:

- Một đứa con trai luôn. Tên kia, mày ở đâu ra vậy?

Ông Ân hét lớn:

- Còn đứa nào không?

Phan vùng vằng:

- Leo lên mà xem!

Tên Hòe gằn giọng:

- Dạy chúng một bài học đích đáng.

Bọn trẻ cảm thấy lồng ngực như vỡ tung, chúng đã thành những tên tù, đành bó tay không cách nào cự quậy.

Bỗng có tiếng hét từ cửa hầm:

- Cảnh sát đến! Anh em, mạnh ai nấy trốn đi!

Bọn người hoảng sợ buông thả bọn trẻ, chần chừ chưa biết chạy lối nào.

Tên canh cửa lao vào:

- Cảnh sát phía kia kìa, họ ập tới rồi. Điếc hay sao mà còn trơ ra đó? Hừm, có kẻ khai báo...

Tên Hòe hét:

- Có xe để sẵn nghe anh em!

Bọn người hồi hải trốn ra phía cửa hầm kia, họ hy vọng đủ thì giờ tẩu thoát.

Côn chợt nảy ý kiến:

- Tô Tô đâu rồi? Tô Tô, đuổi theo chặn họ lại.

Nghe lệnh Côn, con Tô Tô lao đi như tên bắn. Nhiều tiếng hét và tiếng sửa vọng lại. Con Tô Tô đã đuổi kịp bọn cướp, nó tấn công hết người này đến người khác. Nhìn hai hàm răng đáng sợ của con chó, bọn cướp đành bó tay đứng im cho cảnh sát lần lượt còng lại.

Giáo sư Mạnh lái xe chở bọn trẻ về quán Cây Dương báo tin cho bà Ân rõ.
Thầy Mạnh an ủi:

- Bà cũng đừng lo, ông nhà chỉ là tòng phạm thôi, tòa cũng không kết án nặng lắm đâu. Tôi nghĩ rằng còn em Quân là vui cửa vui nhà rồi.

Bà Ân gượng cười:

- Cám ơn thầy, thầy nói đúng, Quân sẽ là nguồn an ủi của tôi. Tôi đâu ngờ nhà tôi bị quấy rối làm vậy...

Bọn trẻ ra nhà sau, mở nước tắm xối xả. Chúng đùa giỡn cười nói vui vẻ, quên cả những giờ phút gay cấn vừa trải qua.

Bà Ân đãi bọn trẻ một bữa ăn thật ngon lành, trước để mừng chiến thắng, sau là để thưởng công riêng của An.

Giáo sư Mạnh khen:

- An phải hãnh diện nghe, hôm nay em can đảm như... sư tử vậy đó.

Phan khôi hài:

- Thầy Mạnh, thầy khen vừa chứ, nhờ nó rách mũi thầy mất công dắt nó đi thăm mỹ viện.

Khoảng mười giờ tối, ông Mạnh chở bọn trẻ về trại.

Còn nhìn ba đứa con trai, Phan, Minh, Quân, nói đùa:

- Tối nay, các anh còn lên đi đâu nữa là biết tay em đó nghe.

Minh cười:

- Thôi, cô em khỏi lo, còn đi làm quái gì nữa ; chúng tôi xin tuân lệnh cho cô em vui lòng. Nhờ cô em khóc, chúng tôi sợ lệt lết.

Bọn trẻ ôm nhau cười sung sướng.

HÀ ĐỨC NGHỊ